

VRBNIČKI VIDICI

Broj 18 • Godina IX. • Lipanj 1999. • Cijena 10 kuna

Poštovani čitatelji

Pred vratima smo ljeto, školska godina je završena, odahnuli su daci, roditelji, učitelji i vjeroučitelji. Za mnoge dolazi vrijeme odmora, opet će se naći zajedno prijatelji i znanci, vratiti će se "vikendaši". Oživjet će Placa, Škujica i svi naši žali.

Prijatelji, ovaj broj naših Vidika je deseti po redu. Trenutak je da se mi urednici pohvalimo. Ako ste sad pomislili "koga drugi ne hvali, sam se hvali." Neka!

Idemo redom: - za Ivanju 1995. Nakon pauze od 20 godina Vidici su ponovno počeli izlaziti, taj 1. (9.) broj izašao je na 20 stranica, po cijeni 10 kuna. U međuvremenu povećali smo broj

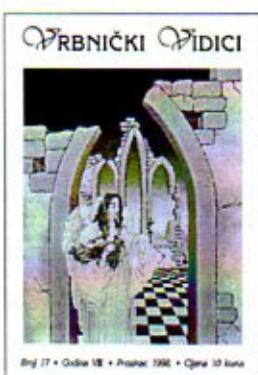
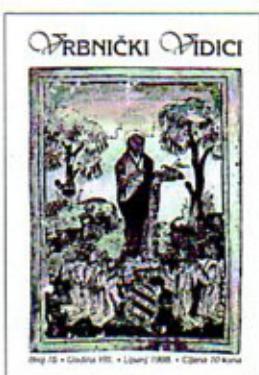
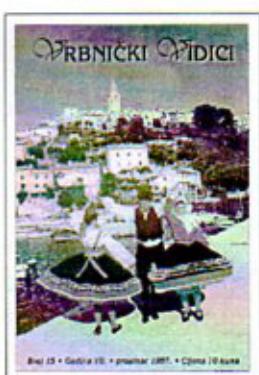
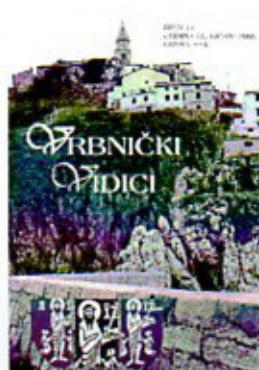
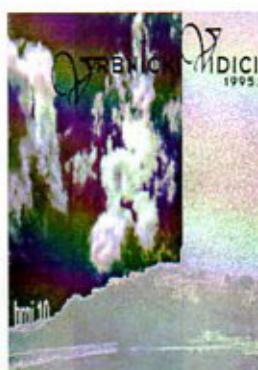
stranica sa 20 na 28 ali nismo poskupjeli. Dogodio se je PDV - usluga tiskanja poskupjela je 22%, ni tada nismo prestali izlaziti niti smo povećali cijenu. Ali to nije bilo sve što nam se dogodilo. Prošle godine Općina je ukinula finansijsku pomoć Vrbničkim vidicima. Priznajemo zaprepastila nas je lakoća s kojom su općinski vijećnici dignuli ruku i donijeli tu i takvu odluku. Da se bar mogu s takvom lakoćom tiskati ovi naši Vidici. Prebrodili smo i tu poteškoću. Što će biti dalje? Ne znamo. Učinili smo što smo mogli. Tema koju smo s posebnom pažnjom obradili jesu naši sugrađani koji se nalaze u onoj

životnoj dobi koju neki nazivaju četvrta životna dob. Godinu 1999. Ujedinjeni narodi proglašili su godinom starijih osoba. Sad imate priliku na stranicama a susresti osobe, neke od njih već duže vremena niste imali prilike vidjeti negdje drugdje. Pročitajte što nam poručuju.

Hvala, svima na suradnji, hvala na pomoći i podršci.

Ugodno ljeto, ljeto koje počinje Ivanjom želimo Vam od svec srca.

Vaši urednici

IMPRESUM

Vrbnički Vidici

Godina IX
Broj 18, lipanj 1999.
Cijena 10 kuna

Glavni urednik
Odgovorni urednik
Fotografije
Nakladnik
Sunakladnik

Marija Kraljić
Josip Kosić
Josip Kosić
Župni ured Vrbnik
Vrbničko kulturno
društvo "Frankopan"

Priprema
Tisk
Naslovna stranica
Snimio
Fotoliti
Na zadnjoj stranici
Snimio

Goran Pleše, dipl. ing.
M-Print, Krk, Paška 11
Dina Lenković: Jutro na Potovošu
ulje / platno na kartonu
Luka Mjeda
Skanner-Studio Zagreb
Sveti Marek
Mario Lenković

Nema nevažnog srca

Blagdan sv. Ivana Krstitelja, nebeskog zaštitnika naše župe, svih nas, Crkva je smjestila u godišnje doba kada su dani najduži, a noći najkraće.

Krajem proljeća i početkom ljeta priroda je sva bujna, zelena, okićena raznim bojama, tako je svečana. Bog koji je naš otac, Otac svega što postoji, daje čovjeku priliku, kao svome suradniku, da svojim radom oplemenjuje tu prirodu, da je čuva i njeguje, svjestan da što prirodi čini zapravo sebi čini.

Priroda je kao jedan stol kojeg nam Bog razastire, a mi ga obogaćujemo sa svime što nam je za život potrebno. U tom poslu očituje se taj obiteljski odnos između Stvoritelja i nas stvorenja. U prirodi čovjek nalazi potrebnu hranu, nalazi mir, odmor i relaksaciju. U prirodi skuplja snagu za nove izazove. Tu se može istinski opustiti i odmoriti jer priroda je božje djelo svorena za čovjeka.

Međutim, u mnogim ljudskim djelatnostima, stvaralaštву, u znanstvenim dostignućima kao da se sve više osjeća Božja odsutnost, što i ne čudi jer je čovjek svojevremeno odluči otkazati svoju pokornost stvoritelju i ljuborno sačuvati svoju autonomnost.

Mi vjernici mjesto u vječnosti gdje nema Boga zovemo pakao. Jao nama ako se taj pakao uvukao u ljudsko stvaralaštvo, u ljudski napredak, sve će završiti u kaosu, možda ga već "uživamo". Kada slušamo svakodnevne vijesti, listamo crne kronike,

pokušavamo doći do prave informacije, kada se pokušamo suoživjeti s radnicima koji mjesecima rade bez ijedne kune plaće, kada slušamo jadikovke zbog "starih dobrih vremena", kada slušamo ljude koji očekuju da netko drugi uredi prilike po njihovoj mjeri, kada gledamo kako su pojedinci u svojoj bahatosti i gramzivosti nezasilni i još kad pomislimo što nas sve može snaći, a neke stvari su neizbjježne, čovjek bi lako mogao ostati izbezumljen. Ali uza sve moramo biti toliko jaki da nas okolnosti ne smiju slomiti.

**Sveti Ivane progovori
nama kao nekad svojim
suvremenicima. Neka tvoje
riječi otvore put Bogu do svakog
ljudskog srca. Nema nevažnog
srca.**

Pomogni čovjeku da ne glumi apsolutnog gospodara, nego neka bude mudri upravitelj kojem je Bog na prвome mjestu u životu, radu i stvaralaštву. Pakao će se potisnuti, raj će zavladata, a raj je život s Bogom u miru, istini, pravednosti, poštenju, solidarnosti i ljubavi. Od tog raja ne može nas odvojiti Herodov ili bilo koji drugi mač. Za takav život molim i to želim svakom čovjeku, svim čitateljima ovih redaka, svakom članu naše župske zajednice.

Neka Vam Ivanja bude blagoslovljena svakim dobrom.

Župnik

Dragi Vrbničani,
iskrene čestitke
prigodom blagdana
Svetog Ivana
želi Vam

Mesnica Vrbnik

Iskrene čestitke
u povodu blagdana
Svetog Ivana,
želi Vam
Buffet "Primorec"

U DRHTAJ VEČERI

Ne zaboravljam smijeh djetinji,
kliktaje od zlata.
Sjeverac nam pokazuje put
u žuborenje jutra,
postojanost dana bez oblaka,
u drhtaju večeri...

Ne zaboravljam kameni zvonik
i cvijeće plavetno
nad nama.
Ptice vodilje
ne zaboravi.

I počinjemo ponovno
u svršetku,
u drhtaju večeri
i toplini prvih zvijezda
na svjetлом prostoru neba.

Ne zaboravljam
boje zatočenih čežnji
sad kad je zazimilo.

Radovan Toljanić

Prigodom blagdana
Svetog Ivana,
zaštitnika Vrbnika
i Dana općine Vrbnik
svako dobro želi vam

Pekarna "Vrbnik"

Josipa Toljanić, I. razred

Razgovor s ocem Jerkom Valkovićem

Q&A: - Oče Jerko, upravo ste stigli s puta. Gdje je Vaš dom?

Moj dom je tamo gdje se nadem. Za Duhove sam vodio pripravu u Slavoniji, u Velikoj kod Požege. Moj matični samostan sada je Košljun, po ljeti sam u Nerezinama. Naša provincija (Provincija svetog Jeronima) prostire se od Trsta do Albanije. Mi smo fratri. Fratar je latinska riječ, a znači brat.

Q&A: - Recite nam nešto o sebi i o svom školovanju.

Roden sam u Vrbniku na Dvercima 1920.g. Brzo po mojem rođenju preselili smo se na Supec. Tad je tamo bilo svega nekoliko kuća. Pošao sam u školu rano sa šest godina. Primio sam krizmu i Svetu pričest s nepunih 7 godina.

Mladu mašu imao sam 22. VIII. 1943. Krk je tada bio pod talijanskom okupacijom. Za doći doma morao sam tražiti vizu. U Vrbniku nije bilo lako. Bez dozvole Talijana nismo smjeli ni kokoš ubiti. Sve smo pripremili skromno i potajno. Moja viza istekla je dan nakon pada Italije i ja nisam morao natrag.

Q&A: - Do kraja rata bili ste u Vrbniku. Čega se sjećate iz tog razdoblja?

O. Jerko u Vrbniku 1946. Zamjenjuje župnika Alviža Volarića.

Po meni starost počinje kad čovjek nema ništa ispred sebe, kad ništa ne očekuje, ničemu se ne raduje. Takva starost može nastupiti i kad imaš 20 godina.

Ja sam bio kapelan, a pop Alviž plovan. Svaki sam tjedan dolazio pješke iz Punta i ostajao nekoliko dana i opet se vraćao u Košljun. Vremena su ta bila nesigurna. Vojske su odlazile i dolazile. Jedan dan su to bili Nijemci, drugi partizani, domobrani. Negdje 1945. došli su i ustaše. Njih je vodio Marijanić iz Risike. U Krku i Puntu ranije Talijani, a poslije Nijemci dijelili su stanovništvo aprovizaciju. Ovdje u Vrbniku nije imao tko garantirati da će hranu dobiti domaće stanovništvo pa se ta aprovizacija nije ni dijelila.

Dobro se sjećam bombardiranja Vitezićevog doma. Bilo je to 10. veljače 1945.g. bio sam u crkvi i ispovijedao. Župnik je došao po mene, na Placi ruševine, bilo je mrtvih i ranjenih vojnika. Došla je sada pok. Franka Luskica i ona mi je pomogla oko izvlačenja ranjenih.

Već se je od ranije naslućivalo da bi moglo doći do ovoga pa sam većinu knjiga iz Vitezićeve knjižnice prenio i sklonio u "Božji grob".

Nakon što je pop Alviž zatvoren bio sam imenovan župnikom ali na toj dužnosti ostao sam svega nekoliko mjeseci dok nije župu preuzeo pop Josip Volarić.

Do tada se nije slavila polnočka pa eto, ja sam započeo s polnočkom u našoj crkvi, a i tada smo počeli s kićenjem božićnog drvca.

Imali smo velikih neugodnosti i na Petrovu 1945.g. Naš pjevački zbor uvježbao je četveroglasno Papinsku himnu. Nismo ju pjevali. Bilo je prijetnji, ali najviše smo se bojali da ne bi došlo do nereda u crkvi.

Q&A: - Iskusili ste i zatvor?

Jesam, bio sam u Rijeci, to je bilo 1952., jednog dana dvojica su došla po mene, naravno, nisam znao kamo me odvode, kava je ostala na stolu. Pustite, brzo ćete se vratiti, rekli su. Vratio sam se poslije tri godine. Prvih 100 dana proveo sam u samici. Osuda je bila 3 godine strogog zatvora Stara Gradiška. U sobi sam bio s još 49 svećenika.

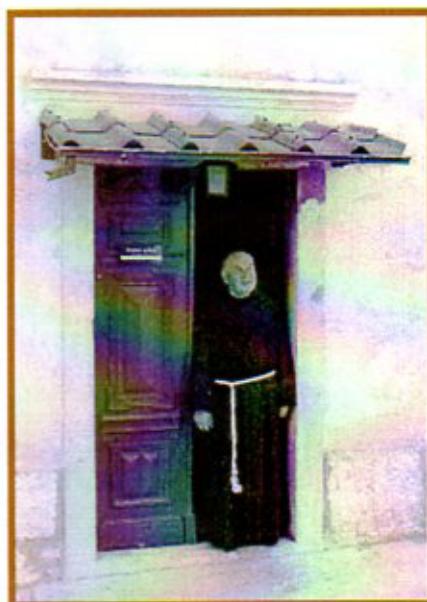
Q&A: - Zašto su vas osudili?

U jednoj propovijedi rekao sam da onaj koji nema uređene odnose s Bogom ne može imati mira u duši. To je protumačeno kao da sam aludirao na narodnu vlast koja je ateistička. Na to se je nadogradilo još toga.

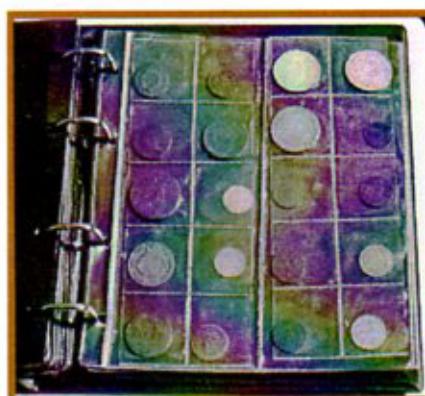
Za vrijeme suđenja u tijeku pauze ostao sam s jednim oficirom, prezivao se je Dekanić, on je pokazao rukom na Titovu sliku na zidu i rekao: - Dok bude onaj visio na zidu, vi nećete imati pravo pa makar ga stoput imali. Ako vi slučajno kada pobjedite, vi ćete nama oprostiti!

Q&A: - Poslije, znamo sljedile su godine plodnog svećeničkog rada. Gdje ste sve bili. Pričajte nam o tome.

Pa, reći ću ukratko. 16 godina sam predavao u Pazin-

skom sjemeništu, najprije vjeronauk, a onda povijest i teologiju. Nakon Istre, sljedila je služba u Dalmaciji. Bio sam župnik u Zadru 9 godina, pa u Splitu 6 godina.

Nalazim se u domu Ivana Debelića na Dubčiću. Na stolu su poslagani albumi, a u njima "soldi" kovanice i papirnate novčanice. Novac je to iz raznih krajeva svijeta. Ima tu starog novca ali ima i onog koji je važeći.

Naš domaćin već se dugo bavi prikupljanjem novca, posjetila sam ga žečeći da nam nešto više kaže o svom zanimljivom hobiju.

Q&A: - Kad ste se počeli sakupljati "soldi"?

- Počel sen se ozbiljnije s tim baviti oko 1970. kad sen bil va Austriji. Tamo sen upoznali jednoga čovika ki se je istešo s tim bavil. Ja sen imel već nič munidi pe smo se minjali, nič je dal on meni, nič ja njemu. Potla sen se

80. tih godina počeo sam se baviti misijskim radom. U svim većim gradovima naše domovine: u Osijeku, Našicama, Donjem Miholjcu, Županji, Zagrebu, Rijeci Splitu, držao sam misije. Sad se krug počeo zatvarati, opet sam tamo odakle sam krenuo.

Q&A: - Vi ste svećenik s bogatim iskustvom, kako gledate na sadašnju vrbničku stvarnost?

Uvijek je bilo dobrog i lošeg. Tako ima i danas. Podjela na crno bijelo u životu ne postoji. Stoji činjenica da se u Vrbniku broj kuća povećava ali ne i stanovnika. Ako ne bude nas, doći će drugi. I prije su dolazili. Tko dode u Vrbnik i zavoli ga Vrbenčanje.

Ako Vrbnik zadrži onaj mentalitet vjerski, moralni,

društveni, mentalitet kojem su pečat dali Frankopani, oni koji dođu će ga prihvati.

Q&A: - Želite li nešto poručiti našim čitateljima?

Podloga vjere mora biti božja riječ. Naš život, onaj svakodnevni mora biti prožet životom vjerom nadahnutom evangelijem, a to znači ljubiti i oprostiti.

Q&A: - Ovaj razgovor bit će objavljen u Vrbničkim vidicima. Što mislite o listu?

Mislim da bi bilo jako loše kad bi prestali izlaziti. Preporučio bih da u svakom broju odaberete jednu temu i nju obradite kao jednu cjelinu, a onda uz to i sve drugo.

Razgovarali: M. Kraljić i J. Kosić

NAŠ SUGRAĐANIN

Ivan Debelić, sakupljač

nastavil s tim baviti, minjal sen se i kupoval, ali najviše dobijen od pomorac. Samo to su šoldi ke vride ke su va prometu. Starih niman čudo.

Q&A: - Znači do starih šoldi je teško prit?

- Da. Ma ki će ti denes dat stare. To se je već zgubilo.

Q&A: - Ki su Vam novčići najstariji?

- Najstariji su iz doba Rimskog carstva. Samo ne znan točno od koga leta jer na njima ne piše. Iman i one najnovije od 1999. leta.

Q&A: - Koliko imate tih šoldi, koliko komadi?

- Češ točno znat?

3870 komadi kovanog novca i oko 700 novčanica. Sve je to složeno va albumi po serijah. Najviše iman komadi iz Austro Ugarske, iz bivše Jugoslavije ali i iz drugih držav, Italije i Francuske npr.

Q&A: - Ste Vi ondat numizmatičar?

- Ne, ne, nis ja numizmatičar, ja to spravjan samo iz hobija.

Q&A: - Skupljate još ča osim šoldi?

- A nego če. Poštanske marki, ali to mi je onako usput, telefonske kartice, značke, privjeske. Iman 4000 poštanskih maraka. Od raznih stran Zambije, Nigerije, Južne i sjeverne Rodezije npr. ali šoldi su mi na prvom mestu.

Q&A: - Jel velja vrijednost va tih šoldih ili markah?

Ma ni ti to baš vrijednost, to judi više misle da je. Vrijednost je ako imas unikat ili marku izdanu va malom broju. Marki ili šoldi sakupljat je zanimljivo jer se čudo dozna o državah kih više ni, i ke postoje denes. Dozna se čudo toga o njihovoj povijesti i prirodnim bogatstvima. To me jako veseli.

Razgovarala Ivana Kordić

IMAMO OCA, NISMO SIROTE

Ovac je dobar i zahtjevan, ali uvijek za naše dobro. Htio je da njegov Sin Isus ispije gorku čašu muke i smrti, da bude izbičevan i razapet za naše spasenje. Pravda je tražila ispaštanje za ljudske grijeha, a Otac je odredio da pravdi zadovolji u ime svih ljudi njegov Sin. Kad je u pitanju ljudsko spasenje Otac ne žali Sina. Očekuje doduše da i mi kao njegova djeca uzmemu na sebe svoj dio da i mi ne pobjegnemo od životnih gorkosti, nego ih primimo kao nadoknadu za svoje grijeha i da s Kristom ponesemo svoj križ. A Otac neće biti škrt u nagradi u nebu.

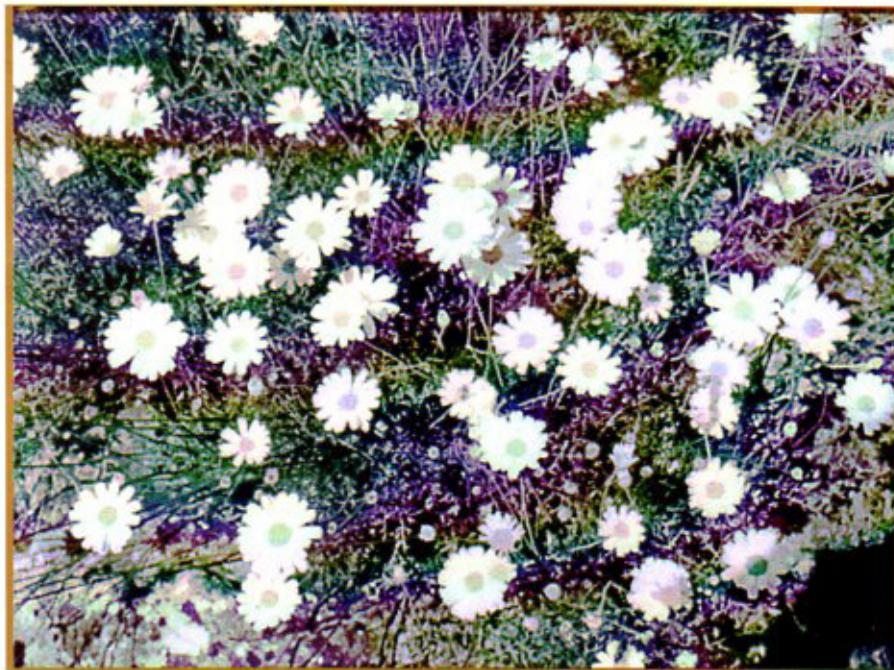
Kršćanin vjeruje u Božje Očinstvo i u ime Oca započinje svoj život i rad svaki dan, svako jutro, a navečer mu zahvaljuje i preispituje se da li je odgovorio tome Očinstvu. I svoju molitvu zrpočinje "U ime Oca..." i traži blagoslov za svoje korake, za svoja djela, za marljivost i iskrenost, za uspješnost i sretan dovršetak. Otac nam je dao sina kao znak ljubavi, naklonosti i skrbi, jer i mi smo njegova djeca. To smo postali na svetom krštenju. Mi smo od tada njegova obitelj, sve njegovo. Darovani Sin Isus Krist, koji je s nama proživio ljudski život znak je ljubavi Očeve, znak je koliko vrijedimo, znak je koliko mu je stalo do nas. Otac nam je poslao i duha svetoga, koji nas posvećuje. Isus otkupljuje a Duh posvećuje. Oca valja slušati da budemo sretni i da se spasenje dovrši u sretnoj vječnosti.

Za nas je Otac zakon. Tko drugi može uspostaviti red u našem životu, u našoj kući, nego Otac. Stoga daje zapovijedi i traži da ih vršimo. Prihvatići njegove zapovijedi nije muka, nego mudar izbor i posao jer tako se povezujemo s Ocem, bivamo mu blizi Roditelji uče djecu i mlade da slušaju Očeve zapovijedi. Očev Sin je dopunio starozavjetni zakon zapovijedi ljubavlju prema Bogu i bližnjemu, koje obuhvaćaju sve zapovijedi i daju smisao svemu ljudskom životu. Kršćanin sluša Oca i njegova Sina i njihova duha Svetoga, koji nas potiče na to.

Ovac i Sin žive u velikoj ljubavi. Radost majke i oca na zemlji u igri, nježnosti i zauzetosti

za svoje dijete daju nam tek naslutiti bogatstvo ljubavi između nebeskog Oca i njegovog sina. Otac je stavio u sinovljeve ruke veliku moć: da uskrštuje mrtve, da sve prosuduje i da daje vječni život. Blago nama jer smo u moćnim i dobrom rukama. U Sinu je i nas zavolio zauvjek i nadamo se da neće dopustiti da nas netko drugi ugrabi iz njegovih spasiteljskih ruku. Treba mu vjerovati da ćemo nakon smrti čuti njegov glas koji nas zove u Očevu kuću i da ćemo na koncu ljudske povijesti ustati iz grobova i biti proslavljeni i dušom i tijelom.

Kršćanin živi na svijetu, radi obične i neobične poslove, stvara obitelj, odgaja djecu, priateljuje s ljudima, suraduje s drugima i opskrbљujući sebe i svoje, izgrađuje ovaj svijet. On je dionik ljudske povijesti i dio mozaika njegove kulture i samosvijesti. Dok tako živi i radi grije ga sunce Očeve ljubavi, makar i ne mislio uvijek na njega. A lijepo bi bilo da češće pomisli na Oca, da razmišlja: o djelima njegove ljubavi. Po svojoj slabosti može i pogriješiti protiv Oca i zanijekati ga. Ne dao Bog da ostane u grijehu i da se ne vrati u

Zahvalni smo Ocu za njegovo široko srce, u koje stavlja sve nas sa svim našim potrebama. Put do njegova Srca je njegov Sin, koji nas je oslobođio od ropstva Zlomu, davlu i koji nas poziva da ne robujemo grijesima. Nitko drugi na svijetu ne može nas oslobođiti, nego Očev Sin. Mjerilo naše zahvalnosti i ljubavi prema Ocu je veličina ljubavi prema njegovu Sinu, kojega je poslao za, našeg oslobođitelja od vječnoga zla. Ugodno je slušati Sina Božjega kad nam Govori o Božjem Očinstvu i što je sve spremam za nas učiniti, ali trebamo ga prihvatići i kad nas pozove da se rastanemo od grijesnih navika, u kojima smo se naučili ležati i osjećati se ugodno kao u kaljuži, a to je bolno. Bolno je ali je i spasonosno.

Očevu kuću. Isusov učenik Juda, koji je bio na izvoru ljubavi i pio iz toga bistrog i bogatoga vrela, postao je izdajica Očeva Sina Isusa i završio zlo. On je znak kršćaninu da se ne pouzdava u sebe i da ne treba praviti planove za postizanje sreće mimo Evandelja, koje je naš put i svjetlo na putu i snaga do Očevih dvorova. Otac je moćan da nas spasi ma kako nisko pali, ali ne može ne poštovati čovjekovu slobodu i čovjekov izbor. Pravi kršćanin bira Oca i njegova Sina i snagu njihova Duha da bude sretan pod Očevim pogledom, u Očevim rukama i u Očevu srcu.

Neka nama Oca, blago nama jer imamo Oca, od kojega dolazi svako očinstvo i majčinstvo, svako djetinjstvo i zrela dob i svako dobro.

fra. Vice Blektić

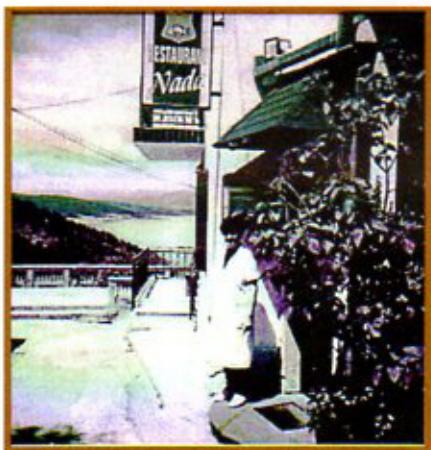
RESTAURANT NADA

(1974 - 1999)

Sve je ležalo na tlu: dlo gradskog zida, Mala vrata - "dverca" kamene stepenice čak i utvrda. Samo hrpa kamenja i veliko razočaranje.

Sve je počelo onda kad je netko, uzalud su se poslje svi pitali: - ma komu to je prvomu palo na pamet, izbacio da je negdje na Dvercih zakopano blago. Da li taj isti ili netko drugi tvrdio je da su ga baš tamо zazidali knezovi Frankopani kad su gradili kaštel. Da ne bi bilo zabune ovdje nije riječ o kuli koja je još i danas kako tako sačuvana i ispod koje prolazi put Pod kaštel već o drugoj koja se je uzdizala na Dvercih nasuprot "ribarnice" ili vidiškovca, taj se naziv sve češće koristi.

Na spomen blaga neki su samo odmahivali glavom ali bilo je i drugih koji se uhvatili posla.

Q&A: Gospodine Juraniću, jeste li Vi možda našli blago?

Ha, ha...našli smo puno posla ali i zadovoljstva.

Q&A: Pričajte nam kako ste počeli?

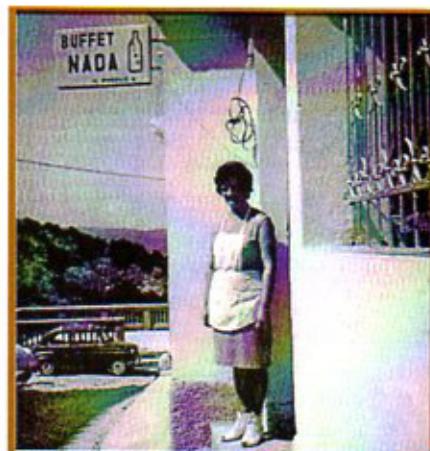
Ovu kuću, sagradila je obitelj Feretić koncem prošlog stoljeća. Roditelji moje supruge kupili su je od njih negdje 60 tih. Sve je počelo s mojim tastom Božinun. On je kao i drugi držao otvorena vrata svoje konobe i prodavao turistima žlahtinu kako su to činili ovdje u Vrbovniku, a i danas to još neki prakticiraju. On

Ispočetka noću, potajice, a onda su počeli i danju sasvim otvoreno rušiti i raskapati star i kaštel.

Najprije su se oborili na Mala vrata. To su bila ona druga vrata kroz koja se je moglo unići u utvrdeni grad. Kažu da su bila tako uska da se je čovjek jedva mogao provući kroz njih. Skinuli su kamene pragove i nisu našli ništa.

Negdje tu mora bit skrovitite, ali gdje? Nije koristilo razbijati glavu trebalo je raskapati dalje. Njih nekoliko nasrušiše na kamene stepenice. Odvališe jednu po jednu i opet ništa, samo kamen i zemlja. Natrag se više nije moglo.

Na jednoj ovećoj stijeni na koju se je naslanjao zid kaštela bilo je dlijetom uklesano probodeno srce i još neke crticice i kružići. To je znak "to će bit bilig

skrovišća", sinulo je najupornijima. Ti su danima raskapali po kamenju i nisu se dall razuvjetiti. Tad je došao na red i sam kaštel. Raznesoše i njega.

Posramljjeni tragači pomalo se razidoše jedan za drugim. Blaga nisu našli, a bili su tako blizu njega, ni slutili nisu, koliko blizu...

Na mjestu nekadašnjeg kaštela uzdiže se danas čvrsta kamera kuća. Već 25 godina tu je restaurant "Nada".

je došao na ideju da od toga razvije posao. Na Ivanju 1974. godine, dakle točno prije 25 godina otvorio je ovdje u kući gostonicu. Ispočetka je radila samo sezonski od Ivanje do kraja kolovoza. Tako je to išlo do kraja osamdesetih.

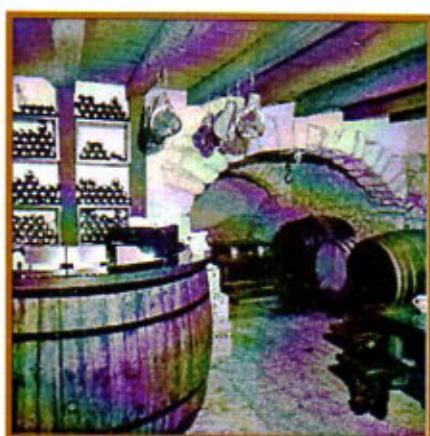
Q&A: Kad ste vi ušli u posao?

Puštanjem u promet Krčkog mosta otvorile su se nove perspektive za razvoj turizma. To je bio izazov za nas. Žena i ja napustili smo siguran posao u državnoj firmi i prihvatali se ugostiteljstva. Izvršili smo najnužnije preinake na objektu i odlučili razviti cjelogodišnji posao. Gostonica je sad bila otvorena i ljeti i zimi cijelu godinu. Nastavili smo ulagati u objekt ali već adaptaciju učinili smo 1986. Kad je restaurant "Nada" poprimio današnji izgled i status restorana.

Q&A: Jeste li ponudu prilagođavali potrebama tržišta?

Pa mi smo se prilagođavali željama naših gostiju. Našu smo

ponudu svake godine mijenjali, nadopunjavali. Htjeli smo da naša kuhinja bude prepoznatljiva tj. da nudimo ono što je karakteristično za naš kraj. Naša je kuhinja nacionalnog tipa, ali smo naročito poznati po ribljim specijalitetima. 1989. kao nadopunu restaurantu mi smo u konobi ove kuće, dakle u jednom autentičnom ambijentu otvorili Konobu gdje nudimo gostima hladna jela sir, pršut i domaće vino.

Q&Q: Ove godine bilo je još jedno otvorenje?

Izgradili smo vlastitu vinariju. Želimo kompletirati svoju ponudu pa ćemo našim gostima nuditi vlastiti proizvod: vino, pjenušac, prošek. Cilj nam je za vlastite potrebe učiniti vrhunski proizvod.

Q&Q: Zna se da nema kvalitetnog restorana bez dobrog osoblja.

Tako je. U našem radi restoranu radi obitelj od samog početka pa i danas. Nada, Milica i Maja su tu od početka. Kako se je posao širio dolazili su i drugi. Danas u restoranu radi 8 stalno zaposlenih po sezoni mnogo više.

Naše osoblje uglavnom čine Vrbničani. Učenici, budući ugostitelji stjecali su kod nas praksu. Restoran je bio cijelo ratno i poratno vrijeme otvoren iako su svi naši muški bili na ratištu.

Q&Q: Kako Vam je sve to uspjelo?

Vrlo rano shvatio sam važnost marketinga. Uz kvalitetnu ponudu to je dalo rezultate. Danas je Restoran Nada od strane grupacije Alpe Adria uvršten među 7 najboljih na ovom području, a već se nekoliko godina za redom nalazi među 100 najboljih hrvatskih restorana.

Q&Q: Tko su vaši gosti?

Najviše stranci, na prvom mjestu bili spomenuo Talijane pa Austrijance, ima i naših domaćih.

Q&Q: Kako namjeravate obilježiti 25. odišnjicu restorana "Nada"

A kako drugačije, nego radno. Ne planiramo neke posebne manifestacije već ćemo kako je to u tradiciji restorana Nada učiniti jednu humanitarnu donaciju.

Q&Q: Primite naše čestitke i želimo Vam još mnogo uspješnih 25. godišnjica.

- Čitateljima Vrbničkih vidika želimo sretnu Ivanju.

Razgovarala Marija Kraljić

RESTAURACIJA OLTARA SV. IVANA KRSTITELJA

U svim mogućim razmatranjima o očuvanju kulturne baštine na otoku Krku, primarno mjesto zauzima fenomen restauracije sakralnih spomenika (bilo arhitektonskih, bilo slikarskih ili skulpturalnih), kroz koje je još od davnina iskazuje entitet povijesnih odnosa otoka Krka i njegovih stanovnika. U Vrbniku i njegovo okolici postoji dosta takvih spomenika; da nabrojim samo neke: crkva Sv. Antuna Padovanskog (sagradiili su je i dotirali vrbnički svećenici Š. Matanić, Z. Cvečić, N. Fugošić i J. Volarić, što se vidi iz ugovora koji potiče iz 1671.) kapelica Sv. Martina (koju je sagradio i dotirao svećenik N. Vitezić 1561., a 1891. g. je obnovljena od. strane dr. Dinka Vitezića); crkva Sv. Ivana Krstitelja 1323. (zaštitnik Vrbnika i sjedište istoimene bratovštine, jedne od najjačih i najbogatijih na otoku Krku); crkva Sv. Mavra (čiji ostaci još i danas stoje); i druge. Građevine koje imaju višestoljetnu prošlost (poput gore navedenih), neminovno više nisu u onom izvornom stanju, niti imaju isti prostorni raspored kakav su imale na samom početku svog postojanja. Prošle su kroz različite etape povijesnog rasvoja. Crkva Sv. Ivana Krstitelja, sagradena, je na starom groblju 1323. g. na inicijativu svećenika Damjana (o

čemu postoje podaci u Statutu iz godine 1565., zabilježeni prilikom vizitacije biskupa P. Bembu). Zbog skučenosti prostora, je 1611. bila

Slavimo M. Lenković

produžena (o čemu svjedoči natpis na istočnoj strani crkve, pisan na glagoljici iz 1611., na kojem se spominju majstori "Bartoli Vlahovići"). Producena je u apsidalnom dijelu, na taj način da joj je porušena polukružna apsida i na mjestu gdje je stajala nadograđen je oveći kvadratni prezbiterij. Oltar crkve je posvećen Sv. Ivanu Krstitelju i sačuvao se do današnjih dana.

Izveden je na način tzv. arhitektonskih oltara (čija izrada započinje u razdoblju renesanse) sastavljen od više arhitektonskih elemenata; može se usporediti sa portalom, trijumfalnim lukom i zabatom antičkih hramova (koji je u ovom slučaju prekinut), sve u jednom. U sredini takvog oltara smješta se kip ili slika sveca kojem je oltar posvećen (u ovom slučaju Sv. Ivanu Krstitelju). Restauracija oltara Sv. Ivana Krstitelja započela je na inicijativu općinskih vlasti u Vrbniku. Opsežne i dugotrajne restauratorske zahvate izvela je akademika slikarica i restauratorica gospoda Zrinka Kralj. Restauratorske radove financirali su općina Vrbnik i vjernici sa svojim prilozima. Općini Vrbnik treba odati veliko priznanje zbog inicijative koju je preuzeila prilikom jedne takve intervencije spasavanja kulturnog blaga, što obogaćuje cjelovitost same crkve Sv. Ivana Krstitelja i Vrbnika uopće. Posebnu zahvalu treba odati i svećeniku Josipu Kosiću koji se zalaže za očuvanje kulturne i sakralne baštine u Vrbniku, kao i vjernicima koji su takav restauratorski zahvat podržali u nadi da neće biti posljednji.

Mirela Lenković

O ROŽICAH KE RASTU OKOLO VRBNIKA

U čakavskom narječju hrvatskoga jezika, pa tako i u Vrbniku, sve ono bilje koje cvate lijepim i privlačnim cvjetovima zovu "rožice".

Kad sam tako pred više od četrdeset godina odlazio iz Vrbnika u njegovu okolicu radi proučavanja biljnoga pokrova otoka Krka, mnogi bi me upitali: "Če greš pobirat rožice?" Takvih "rožic" ima na otoku Krku preko 1300 vrsta, kako bi to stručno kazali znanstvenici. Njihov veliki broj raste i u Vrbniku i oko Vrbnika, mnoge od njih Vrbnčani dobro i poznaju, a o mnogima neznaaju ništa, jer obično ničemu ne služe, čak nisu niti "paša" koju bi nabirali dok je još u Vrbniku bilo koza.

Ovce su u drmunima i na komunadama pasle same i dobro su poznavale sve ono bilje koje je dobro kao hrana, ali i one bilje koje su otrovne. Najprije bi popasle one najbolje, pa onda i one neukusne, ali otrovne i štetne nisu jеле, da se nebi otrovale.

Da se nakon ovoga kratkog uvoda vrstimo našim "rožicama"! Još tamo u jeku zime, ako ne idemo samo cestom ili se ne vozimo automobilom, već "planinarimo" putovima i puteljcima od Kunićina sve do Mislučajnice, odmah ćemo u dolcima i drmunima, rijede na komunadama ugledati jednu lijepu bijelo cvatuću "rožicu". Svi je u hrvatskom jeziku zovu "visibaba". To je u najvećem dijelu Hrvatske prvi vjesnik proljeća, a na otoku Krku, zbog tople klime ona procvate još u zimi. Visibabe na otoku Krku najbujnije rastu oko Dobrinja i u Omišljanskom lugu i cvatu upravo onda kad još nište ne cvate.

Odmah poslije visibaba cvate posvuda po otoku, pa tako i oko Vrbnika "istarski kukurjek". Njegovi su cvjetovi žutozeleni i pojavljuju se još prije novih listova, ali uz još uvijek zelene, velike i kožaste prošlogodišnje listove. To je otrovna biljka i to ovce "znadu", pa je ne jedu i kukurjek se tako brani od "napadača".

Još kukurjek nije ovao, a već se je pojavio "šafran". U širem

području Vrbnika najviše ga je bilo oko Skalnica i Rijavice, prema Kampejama. Njegovi su cvjetovi bijedobijeli i na tri od šest latica imaju tri tamnosmeđe uzdužne pruge. Zajedno i istovremeno sa šafranom cvate i "dugovača".

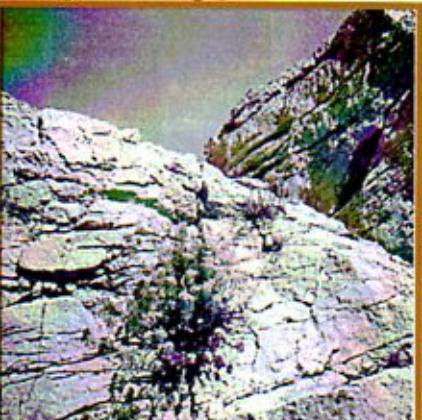

Njeni cvjetovi su bijedobijeli i u središtu s unutarnje strane žuti.

Već je vrijeme da procvate i drijen. On ima prilično neugledne žute cvjetove, ali cvate prije listanja pa su razmjerno dobro uočljivi. Često ga, kad je Uskrs u ranoproljeće, kao cvijeće, nose u crkvu na "Cvjetnu nedjelju", koja je po tome dobila i ime. U jesen se drijen okiti tamnocrvenim plodovima posebnog ukusa koje vole djeca, a u Vrbniku ih zovu "drenuliće".

Kako prolazi vrijeme procvasti će i ljubice. U vrtovima se uzgaja "mirisna ljubica" znakovito ugodna mirisa. U drmunima cvate "primorska ljubica", a na komunadama jedva uočljiva "jadranska ljubica".

Nekako istovremeno valometri Namori, naročito između Novoga i Starog porta zažute se

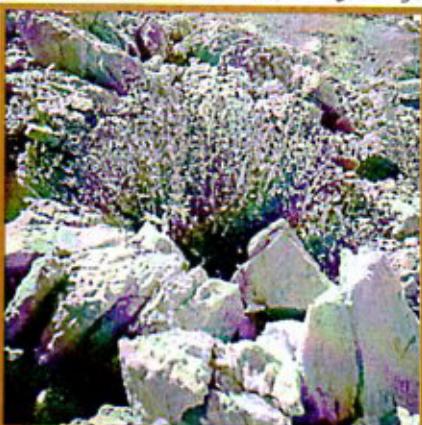

bogato cvatućim busenima. Da li ta "rožica" ima u Vrbniku neko posebno ime, teško je reći, a stručno se zove "napuhnuta gromotulja". Ona cvate dosta dugo, pa resi stijene svojim zlatnim cvjetovima preko mjesec dana.

Tamo negdje polovicom svibnja na mnogo mesta u Vrbniku, npr. "Podgospoju", Namori i drugdje procvasti će "sabljice", kojima je stručni naziv

"ilijska perunika". One cvatu ljubičasto isto kao i kuš i one će biti ukras Vrbnika do kraja svibnja. Upravo je vrijeme da spomenemo "kuš". Službeni stručni naziv za tu biljku je

"ljekovita kadulja", a ime "kuš" ona nosi samo na otocima Krku i Cresu. Drugdje je zovu samo "kadulja". To je vrlo ljekovita biljka, vrlo obljudljena i u narodnoj i u službenoj medicini vrlo obljudljena. Naročito je djelotvorna za dezinfekciju (raskušivanje) usne šupljine, a to mnogi i znaju, pa dok stariji ljudi sjede na Placi i "čakulaju" drže u ustima list kuša. Možda današnji

mlađi naraštaju to neznaju, pa će se taj običaj tijekom vremena vjerojatno izgubiti.

Napokon je došlo vrijeme da se pojave i prvi, ljubičastomodri cvjetovi "istariskog zvončića". Ta je biljka svoje ime dobila po Istri, jer je po prvi puta otkrivena u Plominu, ali je raširena po svim kvarnerskim otocima. U Vrbniku raste po starim zidovima, stubama ("skalama") i svagdje tamo gdje god može naći bar malo plodnoga tla. I ta "rožica" cvate preko mjesec dana i ures je samoga Vrbnika i mnogih, njegovih ulica (sl. 3). Bila bi šteta uništavati je, jer ona debelim kamenim zidovima starih vrbičkih kuća ne može nanijeti nikakvu štetu.

Sad je već vrijeme da procvate "magriž". Ima ga posvuda, a najviše na površinama napuštenih kultura, poznatim pod imenom "neriz". To je vrlo stara i rijetka riječ. Izvorno se piše "nerez", što znači zapuštena zemlja, pustopoljina, a zanimljivo je naglasiti da se samo u Vrbniku upotrebljava u obliku "neriz" i spominje i u Vrbničkom statutu iz 1362. godine. Da se vratimo "magrižu"! U hrvatskom književnom jeziku ta biljka nosi ime "smilje", pa otuda i narodno žensko ime Smiljka. Magriž oboji

krajobraz žuto i ispunji je ugodnim mirisom eteričnih ulja. Baš zbog sadržaja eteričnih ulja magriž lagano plane, pa su ga prije, dok se je još ložilo na drva, skupljali i sušili za potpalu vatre (kako bi u Vrbniku rekli "ognja").

Još će zajedno s magrižom procvasti mnoge "rožice", ali one samo stručnjacima privlače pozornost. Tek kad procvate "vrisak", važna paša za pčele, znak je da se ljetu približava kraj. Tada će početi cvasti ljepljivi bušinak, ponovno žuto i opet najbujnije u nerizima. Nastupiti će "trgadba" i

na kratko vrijeme zaboraviti čemo na "rožice".

Na Krku će pod kraj jeseni i početkom zime i to samo oko Sv. Marka i Risike zajedno cvasti samo dvije biljke - dva visoka grma - mahača i planika. I o jednoj i o drugoj "rožici" bilo je nedavno govora u Krčkom kalendaru za 1999. godinu.

Prošla nam je u mislima na "rožice" čitava jedna godina i bilo nam je lijepo.

Prof. dr. Ivo Trinajstić

PLAVADURICE

Plavadurice
se smiju
po Poju,
čevjenu glavu
zibaju,
tenko pero
prigibaju.
Cerno su sime
posele,
pek su se
opet nasmele
vodi i zemji
ka jih hrani,
čelan
va dubjoj mažurani.
Smiju se,
smiju se seduron
kobilici va travi
i svojoj
čevjenoj glavi.

Vlasta Sindik - Pobor

Seršica (Snimila M. K.)

TZ VRBNIK

U suradnji sa Turističkom zajednicom otoka Krka kao pokretačem aktivnosti, Turistička zajednica općine Vrbnik od županijske primorsko-goranske dobiti je značajnu poporu u valorizaciji Vrbnika kao izletničke destinacije, a u sklopu projekta Vinskom cestom do Vrbnika. Ovaj projekt ističe Vrbnik kao svojevrsnu izletničku atrakciju, što je vrlo važna činjenica u s obzirom na oskudne smještajne kapacitete. Naglasak je pritom na činjenici da je Vrbnik prapostojbina i ishodište Krčkih knezova Frankopana, kolijevka glagoljice i također na autohtonim proizvod i jedinstveni suvenir Vrbničku žlahtinu. Kroz projekt se financiraju sljedeći segmenti: tiskanje informativnog letka sa

planom mjesta u nakladi od 20.000 primjeraka, postavljanje osnovnih informacija na internet stranice, obilježavanje "vinske" biciklističke trase koja povezuje Krk sa Vrbnikom. Navedene bi aktivnosti trebale biti završene do konca lipnja, a organizaciono smo spremni za prihvatanje organiziranih

grupa i pojednaca i komercijaliziranje navedene ideje. Dakle, preostaje nam svima skupa poželjeti što bolju i uspješniju turističku sezonu u Vrbniku.

Svim Vrbenčanima i našim dragim gostima želimo sretnu Ivanju.

Laura Kordić-Rušin

SVETI MAREK

Simbol sv. Marka je krilati lav s knjigom Evandelja koja nosi natpis: "Pax tibi, Marce, evangelista meus!" (Mir tebi, Marko, moj evanđelistu!). Da li da i mi zaželimo mir sv. Marku, i da ga pustimo na miru? Da, ili ne?

Radi se, naime, o ruševinama crkvice sv. Marka na istoimenom lokalitetu u Risici. Prema legendi sv. Marko je propovijedao evanđelje duž obala Jadra i u jednoj oluji vidiо je anđela koji mu je rekao: - Na ovim lagunama izrast će veliki grad tebi na čast. To se je odnosilo na Veneciju ali Sveti Marko štovao se je i našim prostorima.

Starosjedioci Risike voljeli su Riječ Božju jer su eto jednu crkvicu posvetili njemu, evanđelistu Marku, a drugu majstoru u prevođenju Riječi Božje sv. Jeronimu. Ovaj prvi je i po življenu stariji, a i crkvica izgrađena njemu u čast je starija. Povijest nam govori da je u tu crkvicu, više od 700 godina staru, na četvrtu vazmenu nedjelju hodočastila u procesiji četvrtina vrbničkog klera, uz molitvu i agape (bratski obrok) svih prisutnih. Služba Božja obavljala se, dakako, i na sam blagdan Sv. Marka, kada se siromasima davala milostinja, a slavilo se Boga na tom prostoru i u nekim drugim danima u godini.

Od 1790. godine, odlukom biskupa u njoj se više ne slavi sv. misa, a danas je njen stanje vidljivo na priloženoj slici. Danas

više na ovaj prostor ne hodočaste ni vrbnički kler, ni pobožni Risičani u traženju duhovne

okrepe. Današnji "hodočasnici" su mnogobrojni turisti, ili ih bar tako nazivaju, koji traže neke druge okrepe i zadovoljstva. Trebaju li oni danas sv. Marka i njegovu zapisanu riječ, ili to smatraju dijelom povijesne baštine kao i ostatke crkvice? Čini mi se da današnjem čovjeku putniku u doslovnom smislu te riječi i u prenesenom, upravo "majstori" Božje riječi i sv. Marko i sv. Jeronim nude riješenje i smisao života.

Ako je povijest učiteljica života, onda su naši znali kome su u čast izgradili crkvice. I dok je crkva sv. Jeronima uredena i funkcionalna, nametnulo se pitanje da li crkvici sv. Marka reći: "Mir tebi, Marko". Javili su se neki dobri ljudi koji nude materijalnu pomoć za obnovu crkvice. Krenulo se je sa prikupljanjem dokumentacije.

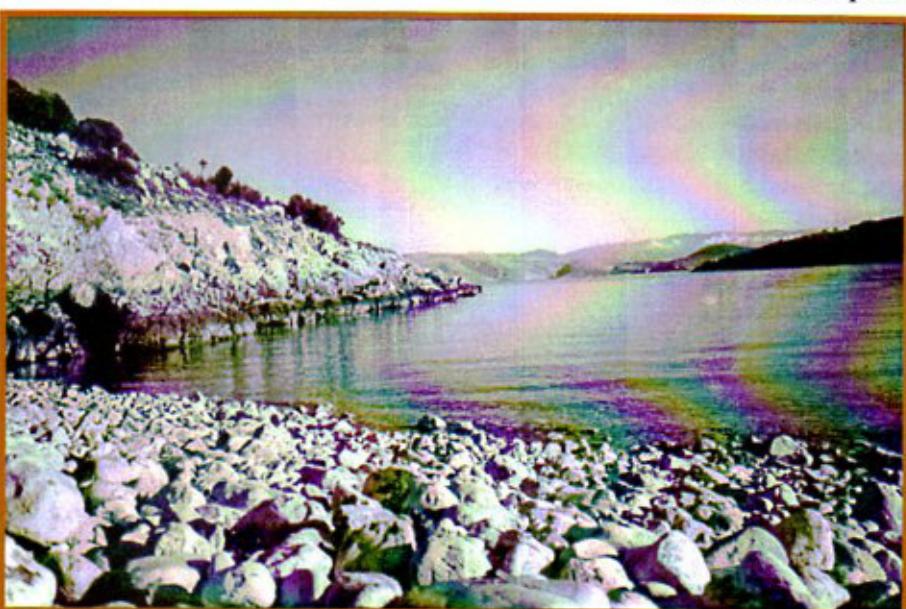
Svetom Marku, dakle, nećemo dati mira dok ga ne obnovimo. A onda, možda on neće dati mira onima koji budu na ovaj prostor dolazili jer će čuti njegov glas: - Mir tebi brate i sestro, samo ti "Lav iz Koljena Judina" Isus Krist može dati potpuno smirenje tvoje duše i odmor u krilu Oca Njegova.

Ivan Turčić župnik

**Putniče, baci pogled. Oltara nema.
Vjera još tu je.**

Ivo Slaviček

ZDRAVA STAROST

Prema svjetskoj zdravstvenoj organizaciji ova godina proglašena je godinom starih ljudi. Pod pojmom starih ljudi tretiraju se kao homogena cjelina oni koji više ne pridonose svojoj obitelji i društvu, a u većini su teret.

Istina može biti drukčija zato preporučujem aktivni život u starijoj životnoj dobi. Što to znači? Imati neku ulogu u društvu i svojoj obitelji fizičku, mentalnu, socijalnu i društvenu. Održavati

zdravlje i kvalitetu života. Kod osoba starije životne dobi, tj. od 65 godina nadalje najviše pate krvne žile srca i mozga te mišićno koštana snaga. Pravilna prehrana, život bez alkohola i cigareta, pojačana tjelesna aktivnost glavni su čimbenici kojih se treba pridržavati. Kretanje pojačava rad srca i krvotoka, mišića i zglobova, vraća kalcij u kosti, smanjuje masnoću u krvi od koje se stvara ateroskleroza, vraća raspoloženje i vjeru u vlastite snage. Najjedno-

stavnije je za početak šetnja prirodom, rad u vrtu čime spajamo ugodno s korisnim.

Tako postajete otporniji na stresove, šetnja smiruje i vraća dobro raspoloženje. Iz tijela se izlučuju štetne tvari i regulira se tjelesna težina. Za kraj jedna izreka mudra čovjeka: - Morate biti dovoljno stari da biste se osjećali vječno mladi.

Doktorica Savica

STAROST- STARCI STARICE

Katkad se čuje da su "Vrbnički vidici" preveć okrenuti prema prošlosti, prema povijesti, te da bi trebali baviti se suvremenim predmetima, biti okrenuti više prema budućnosti. U tom smislu pruža nam se nerijetka prigoda što je "Organizacija ujedinjenih naroda" (ONU) posvetila tekuću građansku godinu ništa manje nego ljudskoj starosti, konkretnije starcima i staricama u našem društvu, u pojedinim narodima, u obiteljima.

Ne bih htio pisati o starcima i staricama kao "problemu": bilo bi to nedolično, nepristojno i nezahvalno. Htio bih radije ispuniti ovaj dani mi prostor misleći o ljudskoj starosti vjernički, pa i teološki, a što u dubini znači i ljudski. Poznata je naime tvrdnja II. Vatikanskog sabora da religija čini da naš život bude "ljudskiji". A onaj dio života, koji bi trebao biti što ljudskiji jest upravo zadnji dio, dio nemoći, osamljenosti, često dio bespomoće i bezizlazne bolesti.

Naši talijanski susjedi imaju jednu pučku sintagmu: "ili smrt ili starost". Dakako da većina ljudi priželjkaje starost, ali možda i ne misle dosta daleko i duboko. Tu starost treba pripraviti i prihvati, treba je osmisli, treba je ispravno shvaćati; ona bi trebala biti kruna života ("konac djelo kras").

Ali nema sumnje da je mnogo i mnogo slučajeva, kad se

dode do starosti s mnogo upitnosti, tada bi mogao kucnuti čas da premišljamo i o istoj starosti kao Božjem daru, kao milosnom vremenu, koje nam Gospodin daje da, brojeći naše dane, "steknemo mudro srce" (Ps. 90). Teološki govoreći "mudro srce" je ono koje se ravna po ulivenu daru mudrosti, te zna upraviti i ispraviti svoje korake (pa bili oni i zadnji) u pravome smjeru. Drugim riječima, dani su starosti zato da bolje premišljamo o našem životu, o njegovoj svrhovitosti, o onome što bismo htjeli da bi u prošlosti bilo bolje, što bismo htjeli "naravnati" ili čak nadoknaditi, dok je za vremena.

Netko bi mogao reći: "Prekasno je!" Da, misleći i govoreći "po ljudsku" moglo bi biti preekasno, ali zato govorimo "po Božju", govorimo (i mislimo) kao vjernici, kao djeca onog Oca koji nas čeka odavna i izdaleka (Sveto Pismo govori više o njegovoj ustrpljivosti nego o našoj).

Nije, mislim, ni potrebno da puno govorimo o predmetu, koji svi dobro poznajemo, da ne bi nego iz iskustva. On je toliko ljudski, toliko sveopći, toliko svakome "suvremen", da ga doista lako uočujemo. Gledajmo baš taj naš Vrbnik! Mi se stariji sjećamo naših

raznih časnih starina staroga Oršića, staroga Suca, staroga Sora, staroga Harbića, staroga Bluža, staroga Savata, staroga Andrića, staroga Šulini (dvojica) i tolikih drugih, koji su tu i živjeli i "nakonatili se" i namučili (često veoma mukotrpno, ali i časno), možda su se i svadali zbog kakova siromašnog mejaša ili suhe grudice polja, a čini se da se malo šta u tom pogledu promijenilo. To znači da se naš zajednički nazivnik "sinova Adama i Eve" stalno potvrđuje: u boljem i u slabijem značenju. Dio tog zajedničkog nazivnika jest da svi imamo od svakoga nešto naučiti, kao u prošlosti tako i u sadašnjosti. I da učimo do kraja, postajući sve mudriji.

J.A. Matanić ofm.

Gabrijela Škoro, I. razred

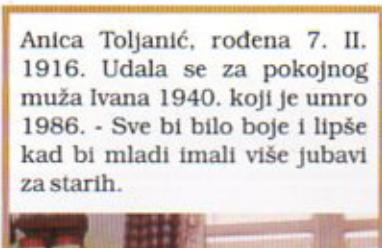
Anton Štefanić, najstariji Vrbenčan, rođen 11. XII. 1906. Od svega najlipše mu je prošetat.

Frane Ivošić, rođen 23. V. 1917. i žena Marija, rođena 29. IX. 1920. Frane je kapar od 1953. godine. - Nadelali smo se i posve se zderali, posljedice se moraju osjetiti.

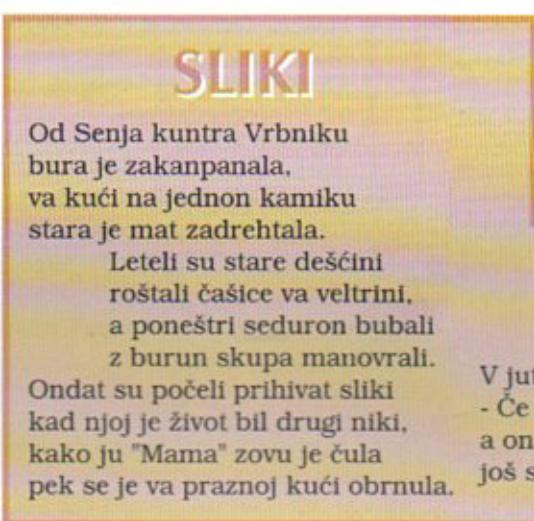
Frančica Stašić, rođena 19. III. 1913. - Mladost mi je bila teška, od 13. godine boležljiva na plućima i kostima, cijeli život borba s bolestima i danas sam; hvala Bogu, predobra.

Anica Toljanić, rođena 7. II. 1916. Udalila se za pokojnog muža Ivana 1940. koji je umro 1986. - Sve bi bilo boje i lipše kad bi mladi imali više jubavi za starih.

Mare Stašić, 2. razred

Ivan Dijanić, rođen 7. XII. 1910., a žena Katica koja je kod hćere u Puntu rođena je 1911. Celi život va maranguniji. Najviše se nadelal mrtvačkih škrinj, večer počet, v jutron je sve gotovo. - Kuraja je, ali leta delaju svoje.

SLIKI
Od Senja kuntra Vrbniku bura je zakanpanala,
va kući na jednon kamiku
stara je mat zadrehtala.
Leteli su stare deščini
roštali čašice va veltrini,
a poneštri seduron bubali
z burun skupa manovrali.
Ondat su počeli prihvat sliki
kad njoj je život bil drugi niki,
kako ju "Mama" zovu je čula
pek se je va praznoj kući obrnula.

I z mužen su se počakulali
kako će i će su dokončali,
kako da š njun sidi je čutela
zdavna već ni kako tu noć živela.

V jutron su pitali susedi:
- Če ni Mari, kadi vo je?,
a ona je lipo zaspala
još se i sedaj smije...

Marina Valković

Dorica Milovčić, rođena 2. XII. 1913. Uдовica je od 1959. - Ni lipo biti sam, ni v noći, ni za stolon, va kunpaniji je čudo lipše."

Nina Parčić,
2. razred

Ivan Dijanić, rođen 26. X. 1912. i žena Katica rođena 19. III. 1913. - Hvala Bogu jeden s drugin dan po dan. Katica: - Kad sen se ja krstila bilo nas je troje na jednon kušinu.

Marija Ostrogović, rođena Uravić, rođena u Gostinjcu, 12. XII. 1907., u Vrbniku je od 1931. S pokojnim mužem Josipom živjela je do njegove smrti 1974., zdravlje je još prilično služi, počisti po kući i zaliva rožice. U razgovoru zaključuje: - Najgore je če više njubavi.

Dore Gršković, rođena Katunar, rođena 20. V. 1913., u braku je živjela s pokojnim Antonom od 1947. do 1987. U Zadruži je radila 30 godina. Znala je delat dan i

noć samo da sve stigne. Trebalo se čuvati svega posla, nismo se šparali, radili smo i doma kad nismo sve arivali na poslu. Mi stari smo se nadelali. Uživam penziju 36. godina, Bog mi je dao da dugo živim.

Marica Polonijo, rođena Dvorničić, rođena 14. III. 1908. Rodila je deset puta, sedmero djece je živih. - U životu moramo prijet sve če pride. Bog je trpel, pa moremo i mi. Dok su dica bila mala bilo je teško, kad su narasla, oni su jedan drugoga podizali. Nije bilo lako živit od zemlje, ali tako je bilo.

U godini koja je posvećena starije osobe naše župe sa željom zahvalnosti i da im poklonimo vriđicima. Ako neke nismo posjedovali u Vrbniku ili smo možda već otišle, poštujemo i iskazujemo im svoju

Marija Butković, rođena 31. VIII. 1914., cijeli život, radni vijek, bila je učiteljica, službovala je u Omišlju i Polju. U mirovini je od 1975. godine, a sad se nalazi u "Mojem miru", samostanu časnih sestara Srca Isusova na Zvirjanju kod Dobrinja. "Od svega najljepše je sresti se sa svojim bivšim učenicima i osjetiti njihovu zahvalnost. Koliko sam se god u životu trudila uvijek mislim da sam pre malo dobra u životu učinila, ali hvala Bogu na svemu."

Kate Žic, rođena Volarić, rođena 18. V. 1911. Ne izlazi iz kuće. Rodila je petero djece, četvero ih je živih. - Mene niš ne boli, još i pojne i dobro spin, ali s kuće više ne morem.

Marija Sparožić, rođena 25. I. 1918. Fizičke snage su je napustile, ali njoj je puno lakše zato što živi u sjeni kipa Majke koja nikoga ne zaboravlja, pogotovo ne onoga koji joj se iz bilo koje nevolje utječe.

Katica Ostrogović, rođena Štefanić, rođena 9. XII. 1912., dva puta u braku, prvi muž je poginuo u ratu, drugi je umro kad je mene došao posjetiti u bolnicu nakon moje operacije. Delala sen u trafiku. Stvari sen od Veje na glavi nosila da bih opskrbila trafiku. Više nisen kapaca sama, sriča da iman nečaka Osipa ze ženun Dinkun.

*ena starijim osobama posjetili smo
m da im iskažemo naše poštovanje i
svaju pažnju i zasluzeni prostor u
etili to je zato što nisu stalno prisutni
jima pisali. Svejedno sve ih jednako
poštovanje i ljubav.*

Marija Trinajstić, rođena 17. V. 1914., od petero djece četvero su živi i dobro su. - Dica su mi dobri, sve mi daju, niš mi ne fali. Lipo mi je, ne moren se potužit, penzije niman, ali iman dicu.

Ana Toljanić, rođena 18. VI. 1914. - Starom čoviku ne triba niš drugo nego lipa beseda i niš drugo. Ni ljubavi nikakove. Če je ovo prišlo na svit?

Če čovik više žive, više zna.

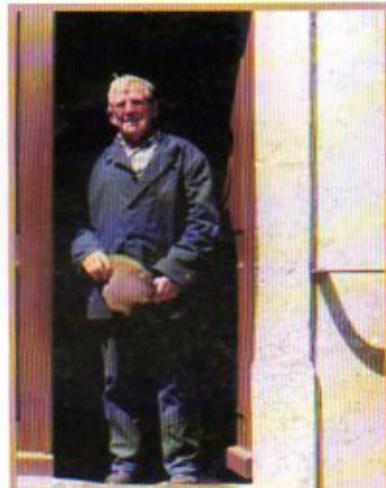
Dat se je Bogu v ruki.

Delaj, če ćeš, ma nećeš, dokli ćeš.

Marija Zahija, rođena Hodanić, rođena 17. VIII. 1910., rodila je desetero djece, četvero ih je umrlo.

"Beteg pride na rožice a kamo'l neće na judi."

Josip Štefanić, rođen 26. IV. 1911. S pokojnom suprugom Anom živio je 66 godina. Pojisen kropil do 86. leta (života), ali forcaje šla ...

Marica Oršić, rođena Gršković, rođena 11. XII. 1913. U braku s pokojnim mužem Franjom rodila je petero djece. Mnogo toga čovjeka u životu veseli i ohrabruje, ali najteže je: - Kad se svoj od svoga počne largivat.

Marija Matanić, rođena Sparožić, 2. VIII. 1912., srdačna osoba i u razgovoru očituje koliko je vjernički formirana. Zadivljujuće. Sve je u redu samo kad bi noge bolje služile.

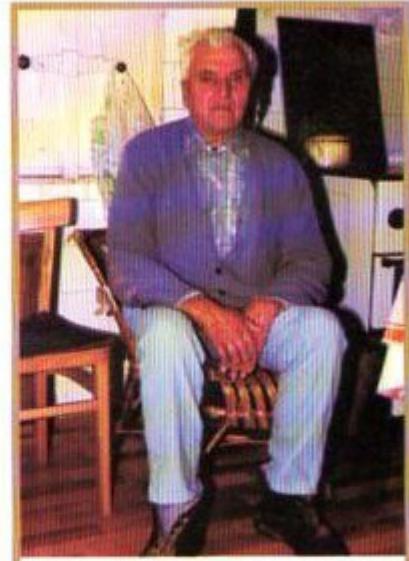

Josip i Marija Sabljić, suprug
Josip je rođen 15. V. 1913., a
supruga Marija 29. IV. 1920. Po
starini su drugi bračni par u
Vrbniku. Supruga Marija
svjedoči: - Moj muž i ja smo
sretni zbog naše djece jer bolji
ne mogu biti.

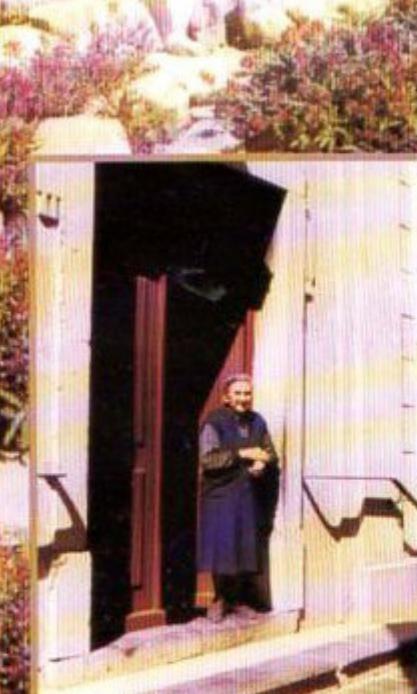
Marija Valković, rođena 18. I. 1913. - Uvijek
bolesna doživjela sam starost. Hvala Bogu,
još mogu sama svoj vrt skopat i zalit. Crikvi
sam poklonila četri ruba i sada imam još dva
pronta za dat. Nadelala sam se za Vrbnik,
delali smo za niš, volila bih kada bi mlađi
znali to više cijenit. Uspoređujem staro vrime
i sadašnje. Toliko bi mogla reći, ali samo će
jedno reći: neodgojeno ne more odgajati.
Kamo su nestali oni stari dobri ljudi?

Josip Lukarić, rođen 14. III.
1908. Cijeli život proživio je u
Vrbniku, samo dvije godine u
Francuskoj. Sve je u redu samo
su ga noge pustile. Rado se
sjeća, ali s nostalgijom, kako su
se nekad ljudi više družili,
popili bi i zakantali. - Više toga
je prišlo, ali ljubav je šla.

Marija Toljanić, rođena 6. IV.
1911. s pokojnim mužem
Matom živjela je u braku od
1930. do 1993. Od mlađih
dana srčani bolesnik. - Imela
sen i infarkt, godina za
godinom prolazi, a ja sam tu.
Nikad nis mislila da će ove leta
dočekat.

Marijica Baldigara, rođena 24.
IX. 1916. Crkva njoj je drugi
dom i prva ljubav. Župna crkva
je njezin pravi dom.

Urica Ostrogović, rođena 13.
III. 1912. - U mladosti se
trebalo više čuvat, ali nije bilo
te sriče, tako sam dogurala do
nemoći, ali i do lipe starosti.
Molim Boga da me zeme aš sen
za niš. Svi su mi bili dobri, ma
su i danes, to mi je najlipse.

Vesperal

Ovo izdanje Vesperala nije samo znak naše bogate kulturne baštine i duboko u povijest urezanih nam korijena, ono je još više dokaz dugogodišnje tradicije slavljenja Boga na narodnom jeziku, kako u Vrbniku, tako i u drugim župama Krčke biskupije.

Franjo Kozanic
† Josip Bozanić, nadbiskup zagrebački

Za blagdan zaštitnika naše župe, sv. Ivana Krstitelja, iz tiska izlazi Vesperal. To je liturgijska knjiga koja sadrži Večernje za nedjelje i blagdane kroz liturgijsku godinu, na staroslavenskom jeziku. Izdavač je Župni ured Vrnik te je Vesperal i namjenjen potrebama naše župe, ali sigurno je da će moći poslužiti i u onim župama gdje se još moli na staroslavenskom, ali i pojedincima koji njeguju očuvanje tradicije ili naprosto se zanimaju za staroslavenski jezik i liturgiju.

Vesperal je uređen prema liturgijskim propisima u smislu smjernica II. vatikanskog koncila. Do sada se Večernje na staroslavenskom molilo iz takozvanog Vajsovog Vesperala koji je tiskan u Krku, 1907. godine. Za tiskanje novog Vesperala odlučilo se je zato da bi se sačuvala tradicija staroslavenskog u liturgiji i da se udovolji novim crkvenim propisima koji su važeći u crkvi.

U ostvarenju ovog dijela bila je potrebna stručna pomoć. Tako je prof. dr. Milan Mihaljević preveo sa hrvatskog jezika, a

pojedine tekstove i sa latinskog, pojedine himne i hvalospjeve, prošnje i razne molitve. Za grafičko i likovno uređenje zauzeo se prof. dr. Franjo Paro. Dragocjena nam je bila pomoć, dok je bio živ, od pokojnog dr. Antona Benjina, nikad prežaljenog našeg liturgičara. U tehničkim poslovima ogromni je posao učinio gospodin Anton Katunar. Recenziju je napisala Marija s. Agneza Pantelić.

U financiranju ovog dijela uvelike su pomogli pretplatnici, institucije i radne organizacije, ali posebno valja istaknuti prijatelje Vrbnika koji žive izvan Vrbnika i Hrvatske, a u Vrbniku provode svoje slobodno vrijeme i godišnje odmore. Svojim velikodušnim prilozima bili su od velike pomoći.

Nadati se je da će se o svemu još imati prilike pisati ili javno reći, a ovom prilikom svima, imenovanim i neimenovanim dobročiniteljima, najsrdičnija hvala što su svojom stručnošću, savjetom i financiranjem pomogli u ostvarenju ovog dijela.

Neka se slavi Bog i širi Njegova slava jezikom otaca.

Vrime nevojno

Nebo se je zaškurelo i već dežji kako s kebla. Dežji, germi, dežji, ribari na barkah ni.

Južino se okolo kuće šuja, po mokrih stelbah pelzi, riva se mej gromače, stiska va poneštri, umirit se ne da.

Dežji, germi, dežji, mornari z vaporon ni.

Va kamari miruju bele koltrini, a juga ni ni zdelga čut. Na kafenon propelu -ozgora postije- muči Isus. Kamo su svi partili?

Dežji, germi, dežji, po putih pasiva vrime nevojno...

Radovan Toljanić

ANTIFON

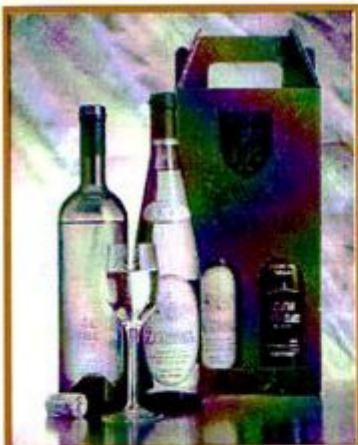
psalm

Kre-ta-fest Marjana ne-bo
radjuj se Anje li hvaleče blago-slovet Gospo-da

Reće Gospod Gospode-ve mo-je— mu, se-de o desnu—ju me-ne itd.

U Vrbniku snimio 1932. godine Cvjetko Rihtman.

P. Z. "VRBNIK"

Povodom blagdana Sv. Ivana, zaštitnika svima nam dragog Vrbnika i Vrbničana ovim se putem želimo uključiti u još jedan broj Vrbničkih vidika.

P.Z. "Vrbnik" svojom djelatnošću i aktivnostima nastoji pridonjeti gospodarskom i kulturnom životu Vrbnika i njegovih mještana. Iza nas je još jedna poslovna godina o čijim rezultatima govoriti kratko izuzeće.

Vrbnička žlahtina postala je sinonimom Vrbnika i pronosi njegovo ime, kao što su ga u povijesti prinosili njegovi sinovi, kao što ga pronose pjesmeispjevane njemu u čast. Njezinu kvalitetu potvrdila je i srebrna medalja na sajmu vina VINOVITA 1999. u Zagrebu.

Svi mi koji smo svoju egzistenciju pronašli u rodnom nam Vrbniku, truditi ćemo se da život u njemu bude još bolji. U tome neka nam pomogne zaštitnik nas i našeg mjesta, Sv. Ivan čiji blagdan ovim putem čestitamo svim žiteljima i priateljima Vrbnika.

Upravitelj: Ivan Volarić

POSLOVANJE POLJOPRIVREDNE ZADRUGE "V R B N I K" VRBNIK u 1998.g.

BILANCA na dan 31.12.1998.g.		RAČUN DOBITI I GUBITKA za razdoblje od 01.01.1998.-31.12.1998.g.	
POZICIJA	TEKUĆA GODINA	POZICIJA	TEKUĆA GODINA
AKTIVA			
DUGOTRAJNA IMOVINA	13.532.540,80	POSLOVNI PRIHODI	8.870.529,78
Nematerijalna imovina	-	FINANCIJSKI PRIHODI	61.763,59
Materijalna imovina	13.532.540,80	IZVANREDNI PRIHODI	3.543,22
Financijska imovina	-	U K U P N I P R I H O D I	8.935.836,59
Potraživanja	-	POSLOVNI RASHODI	7.636.523,88
KRATKOTRAJNA IMOVINA	7.102.087,10	FINANCIJSKI RASHODI (kamata)	994.206,56
Zalihe	4.869.929,98	U K U P N I R A S H O D I	8.630.730,44
Potraživanja	1.983.862,00	DOBIT PRIJE OPOREZIVANJA	305.106,15
Financijska imovina	-	DOBIT POSLIJE OPOREZIVANJA	305.106,15
Novac na računu i u blagajni	248.295,12		
UKUPNA AKTIVA	20.634.627,90		
PASIVA			
KAPITAL I REZERVE	14.560.065,73	Prosječan broj zaposlenih:	12
Upisani kapital	11.195.553,67	Troškovi osoblja:	759.343,76
Revalorizacijska rezerva	1.840.351,69	- neto plaće	459.259,93
Zadržana dobit	1.219.054,22	- troškovi poreza, socijalnog i mirovinskog osiguranja	300.083,83
Preneseni gubitak	-	Amortizacija	819.096,64
Dobit tekuće godine	305.106,15	Obračunani PDV u isporukama dobara i usluga	1.977.770,98
DUGOROČNE OBVEZE	5.106.068,53	Obračunani PDV u primljenim isporukama dobara i usluga	655.094,37
KRATKOROČNE OBVEZE	968.493,64	Obveze prema dobavljačima	856.064,83
ODG. PLAĆ. TROŠ. I PRIH. BUDUĆEG RAZDOB.	-	Potraživanja od kupaca	1.983.419,80
UKUPNA PASIVA	20.634.627,90	Materijalni troškovi (troškovi sirovina, ambalaže, te ostali vanjski troškovi	5.369.828,00
		Nabavna vrijednost robe u ugostiteljstvu	113.688,49

Bakuli

Još pametin leta
verbenske nedje
po voltah su siedeli
mladići, kumpanije

pršuta i sira se jalo
i žlahtinu pilo
pomalо se čakulalo
i po domaću kantalo

bila je i jedna kumpanija mala
"Bakuli" su jih zvali
ač su prihivali ven o zahoјi
a po danu spali.

Aleksandar Sindik Acili
Zagreb, 10.2. 1998.

Ukupnost stvari, opreme, zgrada, novčanih sredstava... izraženih u AKTIVI P.Z. "VRBNIK" iznosila je na dan 31.12.1998. 20.634.627,90 kuna. U strukturi aktive na dan 31.12.1998. g. dugotrajna imovina sudjeluje s 66% odnosno s 13.532.540,80 kuna, a kratkotrajna imovina s 34% odnosno 7.102.087,10 kuna.

U strukturi materijalne imovine pojedini njezini dijelovi sudjeluju kako slijedi:

- građevinski objekti	74%
10.067.560,93	
- oprema	25%
3.313.434,45	
- transportna sredstva	1%
151.545,42	

UKUPNA VRIJEDNOST MAT. IMOVINE

13.532.540,80

U strukturi kratkotrajne imovine najznačajniji dio zauzima zaliha vina i ambalaže. Kratkotrajna potraživanja, odnosno potraživanja od kupaca smanjena su obzirom na isto razdoblje predhodne godine jer se prodaja usmjerava isključivo prema likvidnim kupcima.

Novac na računu i u blagajni, u strukturi kratkotrajne imovine, podrazumijeva stanje kunskih sredstava na žiro računima na dan 31.12.98.g., te stanje deviznih sredstava na deviznim računima na dan sastavljanja bilance.

U strukturi PASIVE kao najvažniji izvor sredstava, s najvećim udjelom sudjeluje vlastiti kapital. U ukupnoj pasivi zadržana dobit predhodnih godina i dobit tekuće 1998. godine zauzimaju udio od 7%. Dugoročne obveze u strukturi pasive podrazumijevaju obveze s osnova kredita i iznose 5.106.068,53 kune, odnosno zauzimaju udio od 25%.

Kratkoročne obveze u strukturi pasive podrazumijevaju obveze s osnova plaća za prosinac 1998., obveze za uplatu PDV-a za razdoblje 15.12.-31.12.98., te tekuće obveze prema dobavlja-

čima, a sudjeluju u ukupnoj pasivi s udjelom od 5%.

U razdoblju 01.01.-31.12.1998. ostvareni su ukupni prihodi u absolutnom iznosu od 8.935.836,59 kuna što je 78% više nego prethodne godine. U strukturi ukupnih prihoda pojedini su prihodi sudjelovali kako slijedi:

PRIHODI OD PRODAJE VINA:

- na dom. tržištu	8.338.000,69
- na ino. tržištu	183.123,56
- prihodi od ugostiteljstva	276.703,49
- finansijski prihodi (kamate, poz. teč. razlike...)	61.763,59
- ostali prihodi (najam, prihodi od turist.djel. - agencija...)	76.245,26

UKUPNI PRIHODI

8.935.836,59

U strukturi ukupnih rashoda, koji iznose u absolutnom iznosu 8.630.730,44 kuna, 89% zauzimaju poslovni rashodi, a finansijski (kamate) sudjeluju s 11%. Povećanje rashoda posljedice:

- povećanja poslovnih aktivnosti (povećanje ukupnog prihoda u odnosu na 1997.g. za 78%),
- obračuna kamata i tečajnih razlika po kreditu (ispłata grožđa vezana uz DEM, a naplata finalnog proizvoda u

kunama s rokom naplate 40-60 dana),

- plaćanja poreza na isporučenu robu u roku 15 dana, a naplata isporučene robe 40-60 dana.

PLAN AKTIVNOSTI ZA 1999.g.:

1. održati dosadašnji kontinuitet isplate grožđa,
2. zbog trenutačne gospodarske situacije u Republici Hrvatskoj biti ćemo zadovoljni ako zadržimo dosadašnju cijenu grožđa,
3. racionalizacija broja zaposlenih (smanjenje cca 40%),
4. osigurati siguran plasman - 50% proizvoda plasirati na svjetsko tržište, tako da se osigura stabilno poslovanje.

Almir Mejremić, I. razred

Ivan Feretić

4. XI. 1769. - 13. III. 1839.

*A pop Lete od svih prozvan
U Vrbniku ja se rodih*

"Djela svjedoče za čovjeka"

Najgore što se može dogoditi jednom piscu jest da mu djela ostanu neobjavljena, a baš to se je dogodilo s većim dijelom pisane ostavštine popa Iva Feretića. O njegovom životu i radu iscrpno su pisali pop Mihovil Bolonić i dr. Mirjana i Petar Strčić. Rijetki su imali prilike čitati Feretićev rukopis, mi ostali morat ćemo pričekati, jer i ono što je od Feretića objavljeno, tiskano je u znanstvenim publikacijama koje su široj javnosti nedostupne.

Ivan Feretić Lete, svi su njegovi bili su Letinovi, bio je prije svega vrbnički pop glagoljaš. Ipak u mnogo čemu razlikovao se je od svoje subraće. Prije svega znanjem. Osnovnu školu završio je u Vrbniku u privatnoj glagoljaškoj školi, svojom darovitošću već se je tada isticao. Nakon što je zaređen za svećenika zajedno s Franjom Volarićem odlazi u Veneciju na daljnje školovanje. Poslije Venecije odlazi na službu u Gospic. 1804. opet je u Vrbniku sada za stalno. Iz Like donio je na Krk krumpir i repu koji su do tada bili nepoznati otočanima. Kakva je bila prehrana naših ljudi bez krumpira, teško da možemo zamisliti. Krumpir i repa do tada nepoznati postali su izvor zarade jer se je odmah počelo s njima trgovati. Uz to je vezana još jedna zanimljivost. U to vrijeme davala se je crkvi desetina od uroda, Krčani su se uspjeli izboriti da krumpir i repa

budu izuzeti od desetine. Ovih dana uspjeli smo dobiti izuzeće od plaćanja mostarine vidite li u tome neku sličnost? Ja da.

Pop Ive Feretić obavljao je u Vrbniku svećeničku službu kao član vrbničkog kaptola, na školi koju je kao dijete pohađao sad je bio učitelj. Naročito je bio poznat kao propovijednik, temperamentan, glasan bio je veoma omiljen i zato često pozivan ne samo po Krku nego i izvan otoka, za velike blagdane naročito kad su bile mjesne svetkovine, držati propovijedi.

Ali to dakako nije bilo sve. Pop Ive Feretić je obožavao botaniku i medicinu. Poznavao je trave, njihova ljekovita svojstva, mjesta gdje se mogu naći, kao malo tko. Kako ne pomoći nevoljniku? Glas o njegovom umijeću brzo se je proširio. Ljudi su svakodnevno dolazili tražeći pomoć i savjet. Umjesto k liječniku u Krk ljudi cijelog otoka, navraćali su popu Ivu. Na svoje umijeće liječenja on je gledao kao na djelo milosrđa, na pomaganje bližnjemu. Službeni carski liječnik u Krku nije bio tog mišljenja, a i zakon je bio na njegov strani, uslijedili su privorci i opomene. Uzalud je vrbnički plovac stao na Feretićevu stranu i pismeno se očitovao o

njegovim djelima. Biskupski ordinarijat je bio neumoljiv, pod prijetnjom kanonskih kazni Feretiću se zabranjuje liječenje, nakon što je preko 30 godina to činio. Ta mu se naredba mora

pročitati u sakristiji javno pred svim svećenicima, jesu li ga ovakvim načinom htjeli i poniziti?

On sam navodi u svojoj žalbi: -U ovoj župi nema svećenika, ni klerika, nijedne kuće, nijedne osobe, kojoj manje ili više nisam bio potreban. U mene su tražili lijeka ne samo priprosti puk i neznalice, nego župnici, samostanski poglavari, suci, vještaci, notari, kapetani, mornari iz Lošinja, Pelestrine i Ancone.

Uvjeren da čini dobro bližnjemu, pop Lete je nastavio po svome. Opet su uslijedile tužbe i opomene i kad su mu predbacili da to čini da bi se obogatio, pop Ivan Feretić napisao je svom Ordinarijatu odgovor. U njemu točku po točku pobija optužbe. Pritom dao je sebi oduška, rekao je onako kako je i mislio, ali onako kako nije bilo uobičajeno. Našli su se uvrijeđeni i državne vlasti i biskupski ordinarijat i liječnik. Kazna je bila zabrana služenja mise kroz mjesec dana.

Feretić je bio svestran čovjek. Uz sve drugo još se je bavio znanstvenim i književnim radom. Između ostalog napisao je Povijest grada i otoka Krka, preveo je Pjesmu nad pjesmama, a i sam je pisao pjesme.

Feretić je živio u vrijeme kad su se na političkoj sceni događale velike promjene. Doživio je odlazak Mletačke Republike, okusio napoleonovu okupaciju i dolazak Habsburške Monarhije.

Veliko je poznavao latinski i talijanski jezik ali uza sve to on je ostao je vjeran glagoljaškoj tradiciji svoga Vrbnika. Ivan Feretić tragično je preminuo u svom domu na Placi 13. III. 1839. g. Borovi koji su njegovim zalaganjem posađeni oko Jira još uviјek se zelene.

U usmenoj predaji vrbitičkog puka pričavljalo se je o popu Ivu Feretiću i njegovoj sestri Mariji uviјek nekako u pol glasa. Njihova tragična smrt bila je neshvatljiva i teška.

Kad god mi je trebao rub,

jer nemamo svoga išla sam ga posuditil kod Dorice pre Sveti Križ. Ona mi je uviјek donosila njih nekoliko da mogu birati i dok smo s udovljenjem razgledavale fini ručni rad, sad već pokojna Dorica Polonić stala bi prijavljedati o Mariji Feretić jer ona je bila ta koja je izradila te rubi.

Marija Feretić izazivala je divljenje kod svojih suvremenika ne samo svojim ručnim radom već i svojom pameću. Znala je napamet cijele dijelove Svetog pisma. Pomagala je bratu i brinula se o njemu.

Prije nego je zakoračila u smrt skinula je škapular Majke Božje Karmelske koga je uviјek nosila uza se. Skinula je i župicu, objesila jedno i drugo na obližnji grm i koraknula u ponor Nad kupinu.

Prošle su godine i pričavljedalo se da ju je netko vido (va jenon dermuni) i da je tom prigodom rekla da su spašeni i ona i brat. Tako mi je pričavljedala pok. Dorica, njezinu su bili od tog roda.

Marija Kraljić

Kad bi ...

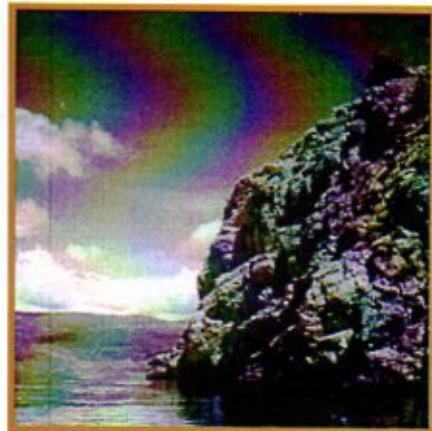
Kad bi predstavljali Risiku pred pola stoljeća mogli bi započeti s demografsko-zemljopisnom činjenicom - Risika je najveće selo na najvećem jadranskom otoku. Kako ništa nije stalno do mijene same, Risika je danas jedna od manjih sela, a stručnjaci kažu da je Cres površinom veći od Krka. Po prognozama ekoloških futurologa razlika će se povećavati zbog topljenja ledenjaka. što će biti s Risikom kad dode do tog mogućeg svjetskog poremećaja? Nadmorska visina mjesta pruža sigurnost (ne) zabrinutim stanovnicima Risike i više Dobrinjštine. U potpunosti je drukčija situacija u većini ostalih naselja otoka. Baška, Punat, Krk, Malinska bit će u dogledno vrijeme podvodni arheološki nalazi kao potonulo antičko naselje Fulfluum kraj Omišlja. Po najpesimističnijim prognozama i vrbničko polje bi zaplijvalo, ovaj put u morskoj vodi. Vrbnička žlahtina proizvodila bi se većnom na području Risike, a naziv "vrbnička" ostao bi zbog marketinških razloga. Na području od Risike prema Dobrinjštini slijelo bi se izbjeglo stanovništvo primorskih bodulskih mjesta. Nakon izvjesnog vremena

dijalektalne razlike otoka Krka bi nestale i mogla bi se napisati jedinstvena gramatika "cekavskog jezika". U tom bodulskom Babilonu bio bi velik problem vodoopskrba. Nezadovoljni pučani prozivali bi političare iz "prošlog sistema" zbog neblagovremenog rješavanja vodoopskrbe (iako su bili na vrijeme upozoreni od ekoloških futurologa) i izgradnje obalnih "šumskih", a tada podmorskih cesta.

Kulturni život otoka dakako da bi bio usredotočen u Risici. Svo važnije kulturnoumjetničko blago otoka bilo bi prenijeto u frankopanski kaštel Gradec ispravljajući povijesnu nepravdu nanesenu davno nestalim krčkim knezovima.

Znajuci da "Vrbničke vidike" čita većina trgovaca nekretninama otoka Krka pa i šire, nakon ovog članka očekuje se astronomski skok cijena risičkog građevinskog (zbog žlahtine i poljoprivrednog) zemljišta. Kako Risičani teško prodaju svoju djedovinu, cijena bi mogla dostići one iz najvećih svjetskih megopolisa.

Zabrinuti trgovac nekretninama iz Risike

DRAGI I ŽALI

*"Zgribnica zgribje,
Kozica kuje,
Potovošća putuje ..."*

*Od Tenkoga do Družnjina
draga do dragi,
žalić do žalića.
Kamik i more,
kuš i mahača,
bor i planika,
magriž i šmrka
- dih do diha.*

*Va škarilih golubi,
na škrilah kalebi.*

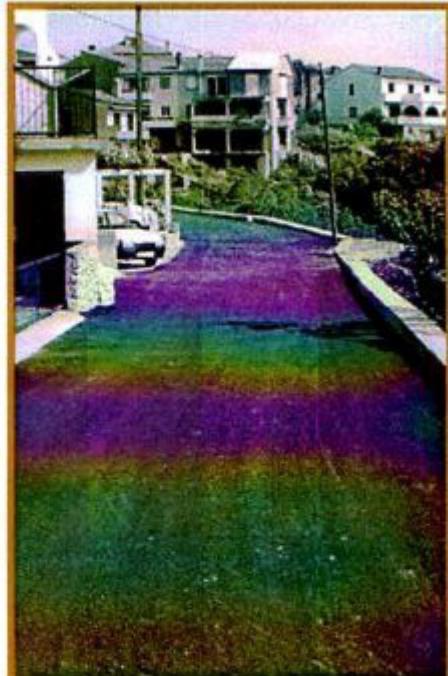
*Sve se modri,
beli,
zeleni,
diši,
blišći.*

Zora Volarić - Perhat

Na našoj Placi kad je pir opet se tesnek vrti. Škoda će to ni zgušćega.

Va misecu jenaru oženili su se Nikolina Polonijo i Stanislav Kovačević. Veseleli smo se skupa šnjimi.

Mesopust je počel veselo. Najmlajći mladići dali su se naprid. Poredili su sve po staroj navadi. Ni falilo ni pero od peteha na kapi.

Šire se naši verbenski puti. Prvi su na red prišli Frankopanska i Stari put.

- Glavno da se nič dela.

Iskrene čestitke u povodu blagdana Svetog Ivana, želi vam osoblje

Pizzerie "Quattro"

Dana 15. V. 1999. u 9 sati ujutro uputili smo se put Zgribnice sa zadatkom da je očistimo. Unatoč kiši i lošem vremenu dali smo sve od sebe zaradili par žuljeva, umorili se ali i zabavili.

Verujemo!

Prva filmska klapa. Na Veliki Petak filmska ekipa predvodena redateljem Adijem A. Imamovićem zauvijek je zabilježila taj veliki trenutak kršćanske tradicije i snažnim reflektorima pojačala ljepotu i snagu događaja. Dokumentarni film radnog naslova "Vrbnik, biskupski grad" snimat će se do kraja godine, za kada se planira i filmska premijera. Nakon premijere pristupit će se izradi video kazete na više stranih jezika. Uz vrbničku žlahtinu, kao znak raspoznavanja, Vrbnik će ovim filmom dobiti i vrhunski umjetnički suvenir.

Dragi Vrbničani,
neka mir i veselje
ispune vaša srca
na blagdan Sv. Ivana,
zaštitnika Vrbnika

PZ "Gospoja"

PZ Gospoja gradi
vinarski podrum. Za sad se vide
zidi. Jur vajda će do Ivanje i
krov bit na mesti.

Galerija "Vrbnik" otvorila je ovogodišnju sezonu izložbom umjetnički oblikovane kolekcije nakita LAZERA LUMEZIJA, jednog od trinaest hrvatskih umjetnika kojima je nakit medij autorskog likovnog izražavanja.

Kolekcija ogrlica, narukvica i naušnica od sivih i bijelih bisara nazvana "Čarolija bisera" izrađena je posebno za Galeriju "Vrbnik".

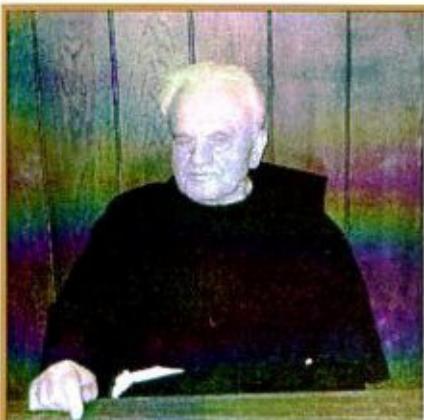
Izložba je prodajna.

♪ Biseri su čarobni, al da mi je
i jeden takov takujin - čaroban!

Za Dan državnosti na Škujici su zatancali naši najmlajci. Imeli smo prilike više

puti ih vidit tancajući, ma sad su i zakantali, lipo po starinsku. Evo, su na slike.

U Zagrebu je 1. travnja 1999. godine preminuo o. Atanazije (Mate) Sparožić, franjevac konventualac, u 89. godini života, 69. godini

redovništva i 64. godini svećenstva.

Otar Atanazije, sin Nikole i Marije rođene Fugošić, rođen je u Vrbaniku 6. ožujka 1911. godine. Svečane zavjete položio je u Zagrebu 13. rujna 1932. Doktorirao je iz filozofije 1932. godine. Zareden je za svećenika 1935. godine u Splitu. Obavljao je službu gvardijana, kateheti, kapelana u Splitu, Vinkovcima, Podravskoj Slatini, Srijemskoj Kamenici i Pančevu. Od 1991. umirovljen je u samostanu Sv. Duha u Zagrebu.

Otar Atanazije živio je i djelovao u mnogim samostanima i

župama, ali nikad nije zaboravljao rodni Vrbanik. Kad god su mu mogućnosti dozvoljavale rado je dolazio u Vrbanik, a kad je iznemogao pokazivao je veliki interes za sve što se događalo u Vrbaniku ili je bilo u vezi s Vrbanikom. Veoma je rado komunicirao s plovanicima.

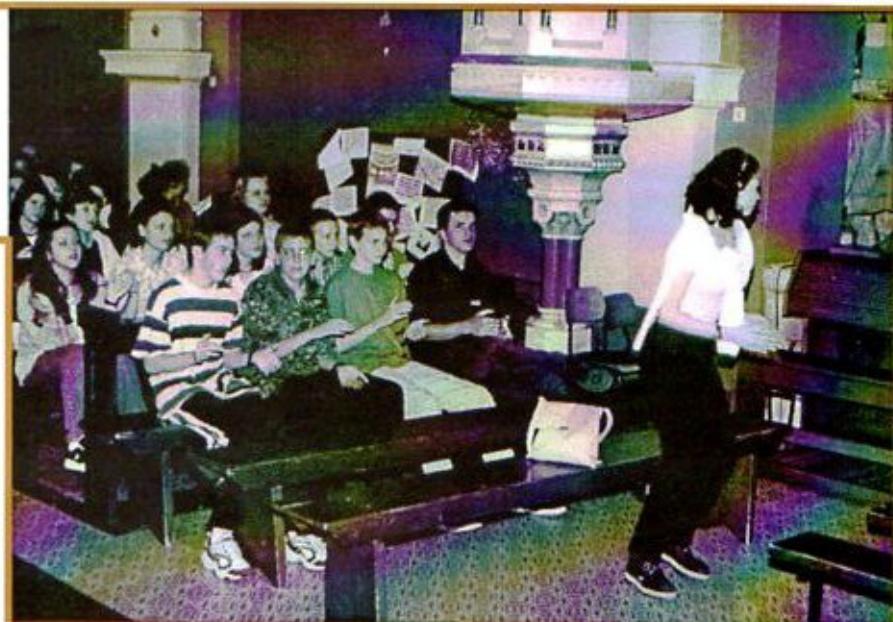
Otar Atanazije pokopan je u kapelici Sv. Duha u Zagrebu, 7. travnja 1999. Sprovodne obrede vodio je preuzvišeni Josip Bozanić, nadbiskup zagrebački. U ime rodne župe od Pokojnika se oprostio prof. dr. Marijan Valković.

Počivao u miru Božjem.

14. i 15. svibnja Biskupijskom susretu mlađih u Novalji pridružili su se i mladi Vrbenčani. Susret je bio prožet molitvom i veseljem, a sve pod geslom: Pokaži nam Oca.

Naši tancari i tancurice udelali su izlet va Veneciju. ... "Naša želja da razgledamo monumentalnu izložbu Maya (indijansko pleme srednje Amerike) koja je bila izložena u Pallazo Grassi nije se ostvarila zbog velike gužve."

♪ Ne bacajte, ēete ju vidit drugi put.

Župa Vrbanik je u akciji za pomoć proganicima i izbjeglicama s Kosova sakupila: 6.765,00 Kuna; 500 kg hrane i 1.500 kg odjevnih predmeta.

Caritas biskupije Krk uputio je zahvalnicu župi Vrbanik što je i ovom prilikom pokazala solidarnost s braćom koja pate.

Naši pravopričesnici.

ON JE "GLAS KOJI VIČE U PUSTINJI"

Izgleda nekako normalno da Vrbenik svog zaštitnika pronađe u svecu koji je na tako dubok rječit i slojevit način povezan sa prirodom. Ivan Krstitelj živi sa prirodom i u njoj, on govori i o njemu govore u metaforama prirode.

I Vrbenik svojom prirodom očuduje i zadivljuje, uostalom u njoj, s njom i od nje i živi i to na neobično lijep i silovito upečatljiv način. Svi su slojevi vrbničkog identiteta protkani tim suživotom s prirodom, a vjerujem da je želja svih zaljubljenika u Vrbeniku da tu dragocjenu nit udjene mo neokrenutu i neprekinutu u ovo naše vrijeme sa svim njegovim posebnostima.

A jedna od posebnosti našega vremena svakako je i nov odnos prema prirodi koji se s jedne strane očituje u sve većem razaranju, u nasilnim, često nepovratnim zarivanjima u njeno tkivo, a s druge je strane taj odnos sve više obilježen uvidom u njezinu nenadomjestivost, u povezanost nas i naše sudsbine s njom.

Izgleda da i na tom globalnom planu čovjek uglavnom uviđa jedinstvenost i neponovljivost stvari, ljudi, vremena tek kada prijeti opasnost da te iste izgubi ili nakon što ih je već izgubio.

A mi smo već debelo zašli u tu petdodvanaestminutnu fazu.

Mislim da ja ta spoznaja o okruglosti prirode koju smo mi svi prouzročili (a i dalje to činimo) obilježena osjećajem bespomoćja da kao pojedinci ne možemo previše ili možda ipak ni ništa učiniti. To je vrlo lagodan izgovor u bježanju pred pojedinačnom, a zatim i kolektivnom odgovornošću.

Taj odnos bespomoćnosti povezan je s osjećajem izdvojenosti, istrgnutosti, otudenosti. Ne doživljavamo sebe i prirodu kao cjelinu, što u stvari i jesmo. Potrebno je iscjeliti taj odnos sa i prema prirodi.

I gdje je sada Vrbenik u svoj toj priči? Jer ova priča u svakom je slučaju tu zbog njega. Vrbenik bi trebao prepoznati i iskoristiti trenutak, trend, taj pomak u kolektivnoj svijesti. Štoviše, trebao bi se aktivno uključiti u promicatelje tog pomaka. Bilo bi to na zadovoljstvo i višestruku korist njegovih stalnih i povremenih stanovnika, njegovih posjetitelja. Bilo da govorimo o turizmu ili poljoprivredi Vrbenik nema dovoljno kapaciteta za masovnost, njegova je snaga u

izvornosti i neponovljivosti, u svojevrsnoj ekskluzivnosti. Rječito to prikazuje i profilacija žlahtine. Takva posebnost ima svoju cijenu ali ju itekako i postiže. Poljoprivreda i turizam, područja na koje se, kako mi se čini, gleda kao na nositelja razvijatka i prosperiteta Vrbenika - oba ova područja zahtjevaju istančan i promišljen, svjestan suživot s prirodom.

Priroda i njezino očuvanje od presudne je životne važnosti za Vrbenik. I nadam se da će nam to doprijeti do svijesti, da će preskočiti sve naše barikade nehaja, neupućenosti i nevjericu tijekom ove petminutadodvanaestne faze.

Vjerujem da se svi sjećaju burne reakcije na Vrbenkinu spalionici. Ovdje uopće ne želim ulaziti u opravdanost ili eventualnu izmanipuliranost tadašnje reakcije. Spominjem je stoga što ona očito svjedoči o postojanju ekološke svijesti.

Nisam međutim uočila niti čula da se ta ista svijest probudila, progovorila, postavljala pitanja u pogledu enormnih i s vremenom kontraproduktivnih gomila otrova i gnojiva koja se slijevaju u naše polje, a time i u našu vodu. Nije mi poznat efektivan način uklanjanja divljih deponija koji su doista živopisni i nadasve brojni. Začuđuje me izostanak želje i djelotvornije reakcije na grube zahvate u samo priobalje. Ne sumnjam u dobre namjere, ali sumnjam u adekvatnost izvedbe, upitni su mi njezini ekološki, finansijski i estetski kriteriji. Na moj upit ili prijedlog da se postave kontejneri za stakla i papir odgovoreno mi je da Vrbenčani nisu na dovoljnem stupnju razvoja da bi koristili te mogućnosti. Previše poštujem Vrbenik i njegove stanovnike, a da bih u to mogla vjerovati.

Vjerujem da bi bolja i točnija informiranost te prostor za javnu diskusiju mogli razjasniti mnoge nejasnoće, da bi se moglo profitirati od otvorenosti dobrim prijedlozima, ma sa koje strane oni dolazili.

Cilj nam je, u to čvrsto vjerujem, svima isti: boljšak i napredak Vrbenika. Različitosti, pa tako i različitost stavova obično komplicira stvari, ali u konačnosti, ako se ona konstruktivno kanalizira, uvijek i u svakom smislu obogaćuje.

Sveti Ivan uvelike inspirira svojom transparentnošću, ponekad i nelagodno jasnom i glasnom drukčijošću. On je "glas koji viče u pustinji".

A meni se oduvijek svjaldo višeglasje. Ponekad i kakofonija.

Matilda Braut

VRBNIČKO KULTURNO DRUŠTVO FRANKOPAN

29.04.1995. godine osnovali smo VRBNIČKO KULTURNO DRUŠTVO FRANKOPAN VRBNIK, PLACA VRBNIČKOG STATUTA 4., društvo za zaštitu i promicanje vrbničke baštine.

Program društva bio je:

1. prikupljanje publikacije u kojima se znanstveno ili popularno obrađuju neki sadržaji vezani uz Vrbnik,

2. izdavanje lista Vrbnički Vidici,

3. oživjeti rad folklorne skupine,

4. afirmiranje glagoljice u osnovnoj školi

5. voditi računa o matrijalnim spomenicima.

Na skupštini društva za članove upravnog odbora izabrani su: Josip Kosić, Marija Kraljić, Dorica Fugošić, Ivan Brusić, Katica Volarić, Anton Katunar, Marija Dujmović - Pavan, Emil Brusić i Josip Polonijo. U društvo se učlanilo 74 člana, usvojeno je da članarina bude 50.00 kn godišnje a da su plaćanja članarine oslobođeni učenici i studenti. Da bi društvo moglo ostvariti svoj program trebalo je biti financirano od članarine i od općine Vrbnik, čiji je načelnik ujedno bio i član upravnog odbora. Poslovanje društva od osnivanja do 31.05.1999. godine.

08.12.1995. otvorili smo žiro račun u ZAP-u u Krku

Iz prikaza na dnu strane vidljivo je da smo dobro gospo-

darili sa dobivenim prihodima i ostvarili dio svoga plana koliko su nam finacije dozvoljavale.

Morda ćete reć da zač vas sad smućivamo a dosad smo mučali, ma čovik vavik govori kada više nemore deje. Vidite da se dobro delalo od leta va leto sve boje, da su nan svi člani platili članarinu bilo bi još i boje, ma nikoga ne morete potezat za rukav da ga domislite če mu je dužnost. Dokla smo od Općini dobivali šoldi mogli smo pitati i Ministarstvo kulture va Zagrebu i Županiju v Rikvi pe smo i od njih nič dobili. Za leto 1998. naša Općina imela je zacrtano va svojen budžetu da će nan dat 25.000,00 kn, ma se je poglavarstvo razjadilo da jih va ~~2000~~ samo lajemo i da njin nismo dali da ih oni vide prije nego če smo je štampali (to nismo delali ni pred dvajset let). Misleli smo da se Vijeće neće složit ze poglavari pe da će nan dat ono če su obećali, ali i oni su se složili dali su nan samo 8.000,00 kn i rekli da nan više nećeju davat niš zač da njin dilimo bedaki a to je kriv stric Osip. Sad smo kadi smo ovi broj ćemo još nikkako zrivot a deje ako nan svi skupa ne pomorete neće bit niš.

Morda pridu kakova boja vrímena pe ćeju naši dica čegod udelat, samo moraju bit jako strpjiva i dobra baš ko osel. Kako je napisala Marija Sindik-Kaliterna: "Z ošjin strpenjen prit ćeš va raj."

Dorica Fugošić

1995.god.

PRIHODI:

članarina	1.954,32	TROŠKOVI:	za sopeli 2.226,00
donacija	150,00		otvar.rn.
Općina	2.226,00		statistika 813,50
ukupno	4.330,32		ukupno 3.039,50

1996.god.

PRIHODI:

višak 95.	1.290,82	TROŠKOVI:	tisak VV 21.760,00
članarina	1.101,71		uč.sopila 12.314,73
Općina	40.000,00		PTT,ZAP 390,31
donacija	5.000,00		ukupno 34.465,04
ukupno	47.392,53		

1997.god.

PRIHODI:

višak 96.	12.927,49	TROŠKOVI:	tisak VV 30.065,32
članarina	957,00		uč.sopila 21.529,36
Općina	28.000,00		PTT,ZAP 967,26
ukupno			

Ministarstvo 10.000,00

Županija 10.000,00

Sponzorstvo 2.200,00

ukupno . 64.084,49 ukupno .52.561,94

1998.god.

PRIHODI:

višak 97.	11.522,55	TROŠKOVI:	tisak VV 18.949,20
članarina	550,00		uč.sopila 11.428,57
Općina	8.000,00		PTT,ZAP 993,39
Ministarstvo	8.000,00		skupština 521,00
Županija	5.000,00		
sponzorstvo	1.400,00		
ukupno	34.472,55		ukupno 31.892,16

1999.god.

PRIHODI:

višak 98.	2.580,39	TROŠKOVI:	vesperal 1.000,00
članarina	550,00		
Ministarstvo	2.000,00		
sponzorstvo	150,00		

Popis članova Vrbničkog kultumog društva "Frankopan"

- Ivan Brusić , svećenik Malinska
- Dore Fugošić, službenik, Vrbnik
- Marija Dujmović-Pavan, dipl. ekon. Vrbnik
- Anton Katunar dipl.ing. Krk
- Josip Kosić, svećenik, Vrbnik
- Marija Kraljić, učiteljica, Vrbnik
- Ivan Milović, svećenik, Cres
- Katica Volarić, domaćica, Vrbnik
- Andrija Vitezić, penzioner, Zagreb
- Emil Brusić,dipl.ing strojar, Rijeka
- Željko Kordić, recepcioner; Vrbnik
- Jadranka Gršković, Vrbnik
- Alenka Butković, službenik Vrbnik
- Anton Stašić, učitelj Vrbnik
- Josip Polonijo, student, Vrbnik
- Marijana Brusić, med. sestra, Vrbnik
- Marija Justić, konobar, Vrbnik
- Ivan Matanić, dipl.ing.matematike, Vrbnik
- Marica Vujović, umirovljenik, Vrbnik
- Slobodan Vujović, muzičar-skladatelj,Vrbnik
- Milica Prlenda, dipl. ekon. Vrbnik
- Ivana Gršković, učenik, Vrbnik
- Katica Šimanić, prodavač, Vrbnik
- Marina Valković, službenik, Vrbnik
- Marinka Polonijo, domaćica, Vrbnik
- Ivan Ivanović, prof. Vrbnik
- Josip Čubranić, stroj. tehn. Vrbnik
- Marija Vitezić, domaćica Vrbnik
- Mira Katunar, prof. Vrbnik
- Femica Hodanić, domaćica, Vrbnik
- Pero Antić, brodostolar, Vrbnik
- Petar Polonijo, kem. tehn. Vrbnik
- Marija Božić, službenik, Vrbnik
- Petar Trinajstić, nastavnik, Rijeka
- Anton Bozanjić, svećenik, New York
- Ivana Vladilo, prof. Rijeka
- Mirk Polonijo, sveuč. prof. Zagreb
- Tanja Perić - Polonijo, prof.Zagreb
- Jelisava Mihalić, službenik, Krk
- Marko Antić, nastavnik, Krk
- Marko Antić, student, Rijeka
- Mira Antić, umirovljenik, Krk
- Domagoj Gršković, student Vrbnik
- Katarina Kraljić, student. Vrbnik
- Željko Kraljić, ing Vrbnik
- Marica Stašić - Milić, domaćica, Vrbnik
- Anton Milić, penzioner, Vrbnik
- Ankica Štefanović, umirovljenica, Vrbnik
- Franjo Toljanić, Vrbnik
- Jerko Valković, svećenik , Rim
- Marija Volarić, službenik , Vrbnik
- Marijan Valković, svećenik, Zagreb
- Zora Volarić-Perhat, umirovljenik, Rijeka
- Dinka Polonijo, službenik, Vrbnik
- Vlasta dr. Sindik Pobor, Švedska
- Grga dr. Pobor, Švedska
- Branko Pobor , Švedska
- Gunn Dewall, Švedska
- Željko Juranjić, ugostitelj, Vrbnik
- Petar dr. Strić, Zagreb
- Radovan Toljanić, službenik, Vrbnik
- Andrija Lučić, novinarka, Zagreb
- Jelena Butković, novinarka, Zagreb
- Hasan Delalić, obrtnik, Vrbnik
- Tonica Ostrogović, New York
- Bartol Matanić, veterinar, New York
- Vjekoslav Matanić, New York
- Josip Katunar, umirovljenik, New York
- Ante Šimonić, liječnik, Rijeka
- Josip Gršković, Canada
- Kristina Koraj, Zagreb
- Marija Radić, umirovljenica, Vrbnik
- Mila Brusić, nastavnica, Rijeka
- Lucija Maržić, student. Vrbnik
- Sonja Fluksi, odvjetnica, Zagreb

Na male, na na ...

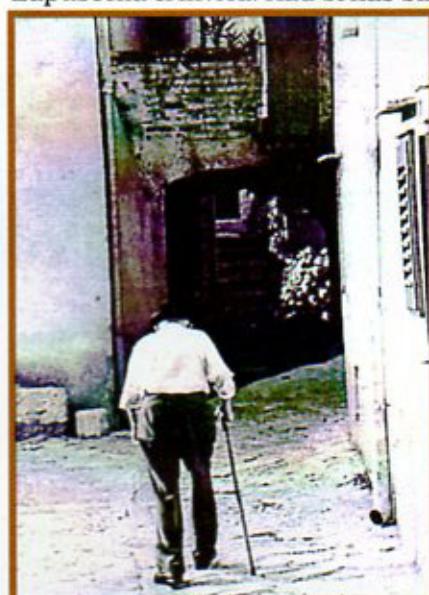
Propiju me je čapala voja za pisanin. Pogovarat se niman jako s kin. Sveki svoju batu, još ako se inbatis na onoga ki raspali "ni udrivo ni ukamik" onda biž ca.

Sveki put kad se vrnen z Vrbnika skočin do Korza, znan da će tamo naletit na koga poznatog. Tako je i bilo. Kunpanj Frane ko da me je čekal. Vaje je počel: - Če je novoga? Ki je umerl? i ne fajeno, - Če je ze zaobilaznicun, jel se ča počelo to delat. - Čekaj Frane, pomalo, ja ču njemu, sedimo va hlad. Seli smo, naručili kafe i počakulali se.

Pravil sen i ki je umerl i če delaju susedi i kako je pojti. A od te zaobilaznice još se niš ne vidi. Malo sen ga i podučil u stvari niti ni zaobilaznica, Frane, nač ti misliš. Zaobilaze Vrnik i bez nje, toga nan ne rabi, nego govorelo se je i pisalo da će se delat nova ulazna česta va Verbnik. Po jednoj nuter po drugoj ven. Tomu smo se veseli. - Vajda ni šoldi, Frane me

je prekinul, a bez šoldi se niš ne more.

Ja mislin da se nič more. Pogej onu Svetu nediju. Zapusćena crikvica. Kad bi nas bil

čapal dež, smo se jatili nutri. Sprid crikvice je nabandan znak "Vrnik", da furešti znaju kadi su,

kamo gredu. Morda su nikli i ranije čuli za Vrnik, morda su ga gledali na televiziji, i če vide prvo? Jednu zapušćenu crikvicu, i sprid nje zaboden šcap ves va šporkici, a na njen piše z velimi slovni Vrnik. Ma če ne more ki god dva - tri puti zamahnut ze rankunon?!

Frane me haba če ja govorin al vidin da mu je nič drugo po pameti.

Osipe, pustimo to, obernimo na politiku. Opet izbori. Baren čemo se nahabat lipih besed, ki će boje, ta boje! Vavik se domislin na to kako naši pestiri pejaju ovce z jednoga dermuna va drugi. Niš legje. Zemi v ruku prazni škartoč, hodi sprid stada i šuškaj: Na, male, na, na...

Da ne budemo i mi ko ovce partili za praznin škartočen. Na male, na, na...

Lipi moji, mili i dragi ne zamirite na ovih par besed!

Vaš stric Osip

ŠENTERICE

Pridika

Pop Jurica je volel pridikat tako da judi razume če misli reč.

Jeden put je otel praviti kako se on skerbi za njihove duše. Na priliku to van je ovako počel je:

- Kad bi crikli bila osel, a ja ošjt rep, pek kako osel z repon goni od sebe mušice, tako ja gonim od pekla vaše dušice.

To ti je viš

Jeden je bil za života jako naprasit. Uuu... Prišla je na njega nemoć pek je i on najzada umerl. Ondat su ga oprali, obelkli, i položili na odelo va iškrinju. Susedi su ga hodeli pokropit. Mej njimi je bila i suseda Mare. Ona je prišla do iškrinje i paf! opalila mertvomu trisku.

- To ti je viš za ono! rekla je.

Onda ga je pokropila i šla na vrata ven.

Supa

Jeden put je prišel biškop va selo va vižitu. Pita on popa Pera: - Če vi delate v jutron prije nego reste mašt?

Mislet je da će mu odgovorit kako moli i kako se pripravlja za Sv. Mašu. A pop Pere će:

- Presvetili ja delan supu.

Na to ga je biškop počel karat da kakov je on to pop. Ki je to videl da se v jutron dela supa kad se zna da se pervo maše ne smi ni jist ni pit, nego se mora bit na tešće. Pop Pere je ves žalosten otvoril usta:

- Presvitili, pogledajte, vistel da niman zub, pek prije nego ijden crikli zdrobin kruh va čašicu i nalijen z vinom neka mi se razmoći dokla pridem doma z maše.

Dragi naši Vrbničani,
iskrene čestitke u povodu
blagdana Sv. Ivana,
želi vam

Mariška d.o.o.

Slaveći blagdan
Svetog Ivana,
zaštitnika naše župe,
želimo Vam mnogo radosti, mira,
zdravlja i osobnog zadovoljstva.
Živjeli !!!
PZ "Katunar"

Dragi naši
sugrađani,

Sretnu i mirnu lvanju,
blagdan općine Vrnik, žele
vam djelatnici "Vrbenke"

